

YENİ
EVAEDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

◆ Emeğin

Artan

Başkaldırısı

◆ Fransa'da

Devrim

Günleri

◆ Eğitim

Emekçilerine

Saldırı

◆ 19 Aralık'ı

Unutmadık

◆ Devrime

Önderlik için

Cesur İnisiyatif

◆ Ölüm

Orucu

Sürüyor

EMEĞİN ARTAN BAŞKALDIRISI

21. yüzyıla girilirken, dünya işçi sınıfı hareketi çok yönlü ve şiddetli burjuva saldırısı ve başkaldırısıyla karşı karşıya kaldı. Sosyalistler, baskının daha da arttığına dair görüş birliği içinde. Kapitalist saldırı, işçi sınıfının mevzilerinden, örgütlülüklerinden ve haklarından yoksun bırakılma amaçlı. Sonuç olarak, emekçi sınıfın burjuvazi tarafından daha bir ezildiği apaçık ortada.

Burjuva egemenliğinin ve işçi sınıfının ezilmişliğinin daha da arttığında hem fikiriz; ancak bu “artma”nın nasıl ve neye bağlı olarak meydana geldiği çoğu sosyalist çevre tarafından açıklanmıyor. Hiç şüphesiz, ezilmişlik durumu ve bunun iyice artış göstermesi, emekçi kitleler için pratik olarak, yaşamsal olarak her gün yüz yüze oldukları bir toplumsal gerçektir. Fakat bunun teorik olarak da açıklanması gerekiyor. Ortaya çıkan olguların, günlük olayların son nedenini açıklamak Marksist teorinin görevidir. Olaylar, son nedenine kadar götürüldüğünde tüm ekonomik ve politik süreç halk kitleleri için tüm açıklığıyla görünür.

İşçi sınıfının ezilmişlik durumu ve bu durumun kalıcılığı, kapitalist sömürünün artışına bağlı olarak açıklanabilir. Sermayenin ilkel birikim döneminde, yani sermayenin ilk ortaya çıkışı, doğuşu sürecinde, sömürülecek bir sınıfın, ücretli-emekçiler sınıfının ortaya çıkarılabilemesi için, halk kitleleri mülksüzleştirilerek, açlıkla karşı karşıya bırakılarak, kamçılanarak, damgalanarak, dipçiklenerek fabrika denen hapishanelere sokuluyordu. Halk kitlelerinin baskı yoluyla ezilmesi; ekonomik yolla sömürülmesinin, ezilmesinin koşulu haline getiriliyordu. Daha sonraki süreçte, ise emekçi sınıfın baskı altına alınması, ezilmesi kapitalist üretim biçiminin tüm üretim kollarına egemen olması, yayılması, bir toplumsal düzey, bir sistem haline gelerek oturmasına bağlı olarak, ekonomik olarak sömürülmesinin sonucu oldu. Demek ki işçi sınıfının ezilmişliğini ve bunun daha da artmasını, ücretli emeğin sömürülmesine bağlı olarak açıklamak gerekiyor. Kapitalizm, işçi sınıfının ezilmişliğini ve boyunduruk altına alınmasını, kapitalist üretim biçiminin hem koşulu hem de sonucu, haline getirir.

Yine, işçi sınıfı hareketi içinde olan çeşitli politik çevreler, sendikalar, emekçilerin yoksullaşmasından her zaman söz ederler, ama yoksullaşmayı, ücretli emeğin sömürülmesine bağlı olarak açıklamazlar. Emekçi halkın yoksullaşması, onun ezilmişliğinin daha da derinleşmesi anlamına gelir. Emekçi sınıfın ezilmesi ve burjuva egemenliğine girmesi, emekçi sınıfın sömürülmesine bağlı olarak ele alınabileceğine göre, o halde ücretli-emek sömürüsünün açıklanması gerekiyor. Ücretli-emeğin sömürüsü, işçi hareketi açısından, sosyalistler açısından son derece açıktır. Ancak açık olan şey, günlük olayların akışı içinde, yoksulluğun

hangi noktaya geldiğinin saptanması sırasında unutulur, göz ardı edilir. O halde, halkın yoksullaşması ve yoksulluğun derinleşmesi nasıl açıklanabilir. Eğer bunun maddi temelini açıklayamazsak, bilinçsizce kullanılan bir ifade haline gelir. Hatta bundan daha fazlası söylenebilir. Çeşitli burjuva çevreler, burjuva sendikacılar ve reformistler, yoksulluğun, sefaletin kaynağını gizlemek için kasıtlı bir çaba içindedir. Onların bu çabası, sınıfsal konumlarına ve çıkarlarına uygundur. Peki, sosyalist olduğunu söyleyenlerin bu çabaları nasıl açıklanabilir. Sosyalizm açısından açık olan, marksizmi bir bilim haline getiren artı-değer teorisine işaret etmek, yine bizim görevimiz oluyor.

Marksist artı-değer teorisi, bilimsel sosyalizm tarafından tüm yönleriyle ortaya kondu. Ücretli-emeğin sömürülmesi, -karşılığı ödenmemiş emeğe el konması- karın, kapitalistin gelirinin, sermayenin temelidir. Üretim sürecinde işçinin gerekli-emek zamanı düştükçe, kapitalistin el koyacağı artı-emek zamanı artar. Başka bir ifadeyle, işçiler yoksullaşırken, kapitalist biraz daha zenginleşir. Gerekli-emek zamanı ya da emek gücünün fiyatı olarak ücretler düştükçe, kapitalistin kar oranı artar. Kapitalistler, artı-değeri çeşitli yollarla artırır. Gerekli-emek zamanını, ücreti sifıra doğru indirmek, sermaye birikiminin eğilimidir. Bu noktada söyleyeceğimiz şudur: işçi sınıfının yoksullaşması, ekonomik yaşamda ezilmişliği ve sefaletin derinleşmesi, ancak artı-değer sömürüsünün derecesi ile açıklanabilir. Artı-değer oranı ya da sömürü oranı ortaya konmadan, yoksulluğun, ezilmişliğin ve sefaletin artması izah edilemez.

Burjuva toplumda sermaye, egemen bir güçtür. Bu anlamda, bu toplumdaki toplumsal ve politik gelişmeler sermaye ile ilişki dışında açıklanamaz. Sermayenin kendisi ise sürekli bir gelişme ve büyüme içindedir. Sermaye, sürekli kendini genişletmeden, genişlemiş yeniden üretim yapmadan burjuva toplum ayakta kalamaz, varlığını sürdüremez. Kapitalist toplum sermaye temelinde dayanan bir toplumdur. Bu toplum, toplumsal karşıtlıklar temelinde hareket eder. Kapi-

talizm, yapısında uzlaşmaz karşıtlığı -emek-sermaye karşıtlığını- içerdiği için, o halde toplumsal ve politik olaylar, bu karşıtlık dışında açıklanamaz.

Politik olan aynı zamanda toplumsaldır. Artan politik baskılardan bahsederken aslında bir toplumsal sınıfın egemenliğinden, baskısından söz etmiş oluyoruz. Bu egemenlik ne denli güçlüyse, emekçi sınıflar üzerinde baskılar da o kadar koyudur. Zaten sermayenin birikimi, merkezileşmesi, büyümesi burjuvazinin emekçi halk üzerindeki boyunduruğunu güçlendirir. Emekçi sınıf daha çok ezilir. O halde, halk kitleleri üzerinde gitgide artan baskıları anlatırken, aslında sermayenin gelişip güçlenmesini de anlatmış oluyoruz. Bu, sermayenin tarihi eğilimi olan birikim, daha çok birikim, ücretli-emekçiler üzerinde baskı, daha fazla baskı eğilimini de içerir. Şu sonuç kesin: Sermaye büyüyüp güçlendikçe, emekçi sınıflar için daha büyük bir ezme gücü haline gelir.

Emperyalist sermaye, uluslararası bir güçtür. Uluslararası bir güç olarak büyük bir saldırı, savaş ve baskı gücüdür. Emperyalist sermaye ne kadar güçlü hale gelirse, bu dünya halkları için o derece tehlikeli ve gemlenemez saldırgan bir güç durumuna gelmesi demektir. Özellikle son yıllarda toplam toplumsal sermayenin daha az elde toplandığını görüyoruz. Daha az elde daha büyük bir sermaye toplanmış durumda. Aynı sırada ve tamamen bu gelişmeye bağlı olarak, emekçi sınıflara karşı baskılar, saldırılar, işçi sınıfı ve emekçilerin bulunduğu yerlerden sökülüp atılması da bir o derece arttı, hızlandı, yoğunlaştı. Emekçi sınıfların, sermayenin diktası altındaki yaşam koşulları ve ezilmişliği öyle bir noktaya ulaştı ki, her yerden ayaklanma sesleri gelmeye başladı.

Sermaye tüm ekonomik yapıyı denetimine alıp, öyle bir egemenlik kurdu ki, yarattığı devasa toplumsal örgüt, kapitalizmden kurtulmanın tüm öğelerini de kendi yapısında geliştirip, olgunlaştırdı. Her şeyden önce, sınıfsal çelişki ve karşıtlığı derinleştirdi. Sermaye ancak ücretli-emeği daha fazla sömürerek kendini genişletebilir. Sermayenin genişlemesi ve büyümesi demek temelindeki

uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının da olgunlaşması demektir. Sermaye kendi normal büyüme sürecinde, zaten, sınıf karşıtlıklarının gelişimini de birlikte getirir. Demek ki, sınıf karşıtlıklarının gelişimi, ancak toplumun maddi üretimi için gerekli zamanın düşmesi, öte yandan kapitalist için artı-zamanın artması ile kendini gösterir. O halde sınıf karşıtlığının kendisi maddi üretimde (maddi yaşamda) aranmalıdır. Kapitalistler, daha fazla ekonomik gücü elinde topladıkça -bu, işçinin karşıtlığı ödenmemiş, gasp edilmiş emeğidir- çok büyük bir ekonomik baskı gücü olur. İşçi sınıfı ancak kapitalizmi yıkararak, kendi emeğinin ürünlerine sahip olabilir. Ancak sermayeye karşı savaşarak özgürleşebilir ve yeni bir toplum kurabilir.

Artı-değer, üretim sürecinde elde edilir, değişim sırasında, yani pazarda değerli. Bu demektir ki, ücretli-emek sömürüsü üretim sürecinde olur. Kapitalist üretim geliştikçe, ücretli-emek sömürüsü de derinleşir. Yani işçiyi bekleyen her halükarda işsizlik ve sefalettir. İşçi sınıfının isyanlarını, ayaklanmalarını ve toplumsal devrimi hazırlayan da kapitalist üretimdir, bu üretimin gelişmesidir. Üretim için toplumsal gerekli emek-zamanının düşme eğilimi en alt düzeye doğru indikçe, artı-emek zamanı ve artı-değer oranı o kadar artar. Bu sürecin zorunlu olarak keskinleştirdiği emek-sermaye çelişkisi, sınıf savaşımında olanca gücüyle yansımaları bulur. Kapitalist üretim sürecinin sonucu olarak daima büyüyen işsizlik sorunu kendi başına devrim nedeni olur.

Sermaye büyüdükçe, işçi sınıfının başkaldırıları da büyür ve genişlik kazanır. Kapitalizmin zeminlerinde süregelen sınıf çatışmalarına baktığımızda, bu çatışmaların kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak artış ve etkinlik gösterdiğini rahatlıkla gözlemleyebiliriz. Sermayenin ilkel sermaye birikiminin tamamlandığı süreçte, Paris Komünü patlak verdi. Fakat asıl olarak proletarya devrimleri çağına emperyalizm aşamasıyla birlikte girildi. Ve 20. yüzyıl ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olarak geçti. Sermaye birikiminin ve merkezileşmesinin hızlandığı 20. yüzyılın sonlarına ve 21. yüzyılın

başlarına doğru yeni bir devrimci ayaklanmalar yüzyılına girildi. Proletaryanın yeni devrimci ayaklanmaları, kapitalizmin kesin çöküşünü de hızlandırıyor.

Kapitalizm, daha en başta, kendi yıkılış öğelerini kendi bünyesinde taşıdı. Burjuvazinin ardılı olan işçi sınıfının eylemleri, kapitalist üretimin ilk dönemlerinde ortaya çıkar. İşçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı örtülü ya da açık iç savaşı yüzyıllarca sürer. Burjuvazi işçi sınıfının nefesini ensesinde hep hissetmiştir. Hele kapitalizmin ardılı olan komünizmin maddi koşulları, eski toplumun bağrında serpilip geliştikçe, bu, tam bir baskıya dönüştü. Kapitalist sınıf, artık her adımını, kapıyı çalan yeni toplumun yarattığı baskıyla atmaya başladı. Toplumun tüm toplumsal, kültürel ve politik gelişmesi emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiye göre belirleniyordu. Her toplumsal hareket, sınıf çelişkileri ekseninde meydana geliyordu. Kapitalizmin çelişkilerinin olgunlaşması, burjuva toplumunun dağılmasını getirince, burjuvazi işçi sınıfına karşı tüm cephelerde topyekün saldırıya geçti. Proletarya ile yüzyıllarca süren savaşlardan sonra burjuvazi, son umutsuz savaşını başlattı.

Bu umutsuz savaş, kapitalizmin mutlak çöküşünü durdurmaya, en azından geciktirmeye yöneliktir; işçi sınıfını baskı altında tutmaya, komünizmin gelişimini önlemeye yöneliktir. Demek ki, burjuvazinin artan baskılarını ve saldırılarını artık bu temelde değerlendirmek gerekiyor.

Ücretli-emekçilerin sömürülmesinin derinleşmesi, artan işsizlik, büyüyen sefalet, ekonomik yıkım, açlık, açlık ölümleri, ölüm sınırında yaşam, doğanın ölümlü, tüm bunlar uluslararası felaketlerdir. Küçük-burjuvazi, dar kafalı aydınlar ve lafazan sosyalistler, tüm bu gelişmelere baktığında, ortalıkta yalnızca bunalım ve felaketler görüyor; fakat tüm bunların yanında devrimci olan yönü, kapitalizme ve onun neden olduğu felaketlere son verecek olan bu devrimci yanı göremiyorlar. Bu öylesine bir devrim ki, insanlığı zorunluluk çağından, özgürlük çağına götürecektir.

C.DAĞLI

FRANSA'DA DEVİRİM GÜNLERİ

“İyi Kazmışsın Koca Köstebek!”

Tarihi boyunca sınıf savaşım-
larını en sert, en keskin bi-
çimlerde yaşamış olan; kar-
şılıklı mücadele içindeki partilerin temsil
ettikleri sınıfların çıkarlarını sonuna ka-
dar götürerek, sınıf savaşımını için ade-
ta bir laboratuvar görevi gören Fransa, bir
kez daha şanlı geçmişinin hayaletleriyle
sarsıldı. En son 1968 olaylarında sokak-
larda “devrim!” sözünün yankılandığı
kentlerde kitleler, unuttukları o dili,
“Fransızca”yı, devrimin dilini yeniden
öğreniyor. Ama bu kez onlara kendi dil-
lerini hatırlatanların çoğunluğu göçmen
işçi çocukları oldu. Fransa'nın tarihini
bilenler, devrimin her zaman en alttaki-
ler tarafından ateşlendiğini de iyi bilirler.
1789'da “sans-culotte”lar, 2005'te getto-
lar.

Oysa ne de rahattı Fransız tekelleri.
Onların bir dediğini iki etmeyen bir
“sosyalist partisi” vardı; işçi sınıfı, artık
pembeleşmiş komünist partisiyle, NA-
TO'nun Sırbistan'ı bombalamasını des-
tekleyen troçkistlerin insafına terkedil-
mişti. Zaman zaman çıkarlar çatırırsa,
her zaman üstün gelen uzlaşmaydı. İşçi-
ler grev yapar, öğrenciler gösterilerle ta-
leplerini dile getirir; her seferinde hare-
ket burjuvazinin çok köklü ve kurumsal-
laşmış denetim mekanizmaları içinde er-
itilirdi. Fakat yaklaşan felaketin haber-
cisi, AB anayasası referandumunda ço-
ğunluğun “Hayır” demesi oldu. Bu, a-
çıkça, geniş emekçi yığınların burjuva
denetiminden çıkmaya başladığının, ba-
ğimsiz bir sınıf hareketine doğru gidişin

bir işaretiydi.

Fransız sermayesi, ufukta görünen
bu devrim hayaletine karşı, erkenden ön-
lem almanın zorunluluğunu kendi tari-
hinden biliyordu. Ona, 1848 barikatları-
nı topa tutan bir Cavaignac, binlerce Pa-
ris Komünarını Seine Nehrine atan bir
Thiers gerekiyordu. Biri sarhoş, diğeri
bir cüce olan bu en namlı karşı-devrim-
cilerin 21. yüzyıldaki sentezi, Nikolas
Sarkozy'den başkası olamazdı.

Macar kökenli bir Bulgaristan göç-
menin oğlu olan Sarkozy, Fransız tekeli
egemenliğine kendini kabul ettirebilmek
için az çaba sarf etmedi. Fransız olma-
yan herkese küçümsemeye bakan Fran-
sız seçkinlerinin arasına katılabilmek i-
çin Sarkozy, farklı olan kökenini unut-
ması yetmiyordu, daha da öteye giderek,
seçkinlere ait olmayan her şeyden nefret
etmesi gerekiyordu. 1789'da “Ekmek
yoksa pasta yesinler” diyen Marie-Antu-
anette'den, 2005'te “İşleri yoksa tatile
gitsinler” diyen yöneticilere kadar, umar-
sızlığın, kayıtsızlığın ve yorgunluğun
damgasını vurduğu Fransız egemenlere
Sarkozy, nefret etmeyi öğretiyordu. Re-
ferandum sonrasında İçişleri Bakanı ola-
rak hızla yıldızı parlatılan Sarkozy'nin
en çok kullandığı söz “Hepsinin kökünü
kazıyacağım”dı.

O, Fransız burjuvazisinin faşist yü-
zünü temsil ediyordu. Herkes faşizm
tehlikesini ırkçı Le Pen'den beklerken,
tekeller Sarkozy eliyle işe en tepeden gi-
rişmişti bile. Grevler güvenlik nedeniyle
yasaklanıyor, işçi eylemlerine özel tim

baskınları yapılıyor, polis teşkilatı mer-
kezileştiriliyor ve işsiz kitlelerin yoksul-
luk içinde yaşadığı gettolar adeta abluka
altına alınıyordu. Bu mahallelerin çoğu
işsiz gençleri, Sarkozy bakan olduktan
sonra her şeyin hızla kötüye gittiğini
söylerken haklıydılar. Ufukta devrim
tehlikesi gören Fransız tekelleri, Sarkozy
eliyle devleti adım adım faşistleştiriyor-
du.

Yeni Evre Devrimleri Yola Çıktı

Aynaya her baktığında, “düzeni kur-
taran adam” şöhretini ancak Korsikalı
Napolyon'la kendine yakıştırarak olan
bu adam, ne yazık ki öykündüğü tarihi
siluet kadar şanslı olmayacak. Çünkü
nefret dolu Sarkozy, karşı devrimci ha-
yallerini gerçekleştirebileceği bir tarih
diliminde yaşamıyor.

Tarih yeni bir evre yaşıyor. Bu ne-
denle insanlık, kurtuluşun ve tam özgür-
lüğün tüm olanaklarını, hem de en olgun
biçimiyle yaratmış durumda. Dahası, bu
en olgun koşullar, geniş kitlelerin bilinç-
lerinde ciddi dönüşümler yaratıyor. İşte
tam da bu evrede, Fransa gibi içten çü-
rümüş bir emperyalist ülkenin olgun çe-
lişkileri ve bıçak sırtı dengeleriyle ciddi
anlamda oynamak anlamına gelen bir
hareket; Sarkozy eliyle girilen faşist-
leştirme hareketi, geniş emekçi yığınlar-
da gerçek bir isyanla karşılaşmaktan
başka bir sonuç yaratamazdı. Geleceğin
tarihçileri Sarkozy'yi “düzeni kurtaran”
değil, ama “arı kovanına çomak sokan
adam” olarak anacaklar. Avrupa gibi, si-
yasi gericiliğin kurumsallaştığı, işçi ve
emekçilerin bu aynı kurumlar aracılığıy-
la denetim altına alındığı toplumlarda,
faşistleştirme hareketi büyük sarsıntılara
yol açar, emekçileri düzene bağlayan ip-
ler çözülür ve geniş kitleler bir anda
kendilerini “cumhuriyet demokrasi” söy-
lemleriyle köreltilmiş çıplak sınıf ger-
çekliğinin ortasında bulurlar. Kurumlar
ve söylemlerle köreltilmiş çıplak sınıf
çelişkilerinin en fazla acısını çekenlerin,
gettoların işsiz gençlerinin, bu çözülme-
de ilk harekete geçenler olması, asla bir

tesadüf değil.

27 Ekim gecesi trafoda can veren iki bedenle birlikte, işte bu olgunlaşan çelişkiler harekete geçti. 27 Ekim-14 Kasım tarihleri arasında, resmi rakamlara göre 8500 araç ateşe verildi, sayısız işyerleri tahrip edildi. Fransız polisi 3 bine yakın genci tutukladığı halde, olaylar tüm ülkeye yayılmaya devam etti. Elli yıl sonra Fransa, sokağa çıkma yasağı ve olağanüstü hal ilanı ile yeniden tanıştı. Fransız burjuvalarının alencele aldığı bu olağanüstü yasalar bile tek başına, gelişmelerin nedenli ciddi ve sermaye için ürkütücü olduğunu anlatmaya yeter.

Çoğunun yaşı 14 ile 19 arasında değişen bu gençlerin isyanından Fransa kadar Avrupa da korktu. Arı kovanına çomak sokuldu ve Pandora'nın kutusunda kapalı kalan tek şey, "umut" da serbest kaldı. Alain Touraine'nin sözleriyle "Avrupa'nın büyüü bozuldu"

Neydi Avrupa'nın büyüü? Modernleşmenin, servet sahibi ve refah toplum olmanın burjuva yolunu kanıtlıyordu Avrupa. Egemen olan söyleme göre vahşi kapitalizmin keskin çelişkileri aşılmış, emekçi kitleler de burjuva pastadan paylarını almışlardı. Sınıflar arası duvarlar incelmışti güya. Amerikan rüyasında bu, kişinin zeki-fırsatçı ve çalışkan olmasına bağlıydı ama Avrupa'da "benzersiz demokratik kurumlar" aracılığıyla refahı topluma dağıtıyordu. AB projesi aracılı-

ğıyla Avrupa tekelciliğinin yıllarca pompalandığı bu yalan, en açık ve en çıplak biçimiyle Paris gettolarında açığa çıktı ve tam da orada ateşe verildi. Bütün dünya gördü ki, bütün o "eşsiz demokratik kurumlar" eğer yoksulsan, beş paralık değeri olmayan kurumlardır. Demok-rasi Avrupa da salt biçimseldir. Bu yüzden, orada, sınıflar arasındaki duvarların incelenmesi şöyle dursun, Çin Seddi'nden bile sağlam ve aşılmaz duvarlar vardır. İstedığın kadar çalış, çabala, diploma al; ne o karanlık gettolardan kurtulabilirsin, ne de sürekli tepene inen polis copundan. Yetenekleri ve potansiyelleri olduğu halde, son derece şık bulvarlarda akıp giden servete öfkeli gözlerle bakmayı öğrenen gençliğin, o Çin Seddi'ni aşmaya çalışmaktansa, yıkmaya girişmesinde şaşılacak hiçbir şey yok. Çünkü sahip olduğu potansiyeli gerçekleştirecek tüm olanakların var olduğunu gördüğü halde, onlara ulaşamamak, en çok gençliği isyana sürükler.

Yeni Evre'nin devrimleri böyle yola koyuluyor. Geçmiş yüzyıllarda, toplumun önemsiz bir nüfusunu barındıran "en alttakiler"; yani işsiz, geleceksiz, toplumun tüm kurum ve mekanizmalarından dışlanmış olanlar, artık 21. yüzyılda, 50-60 milyonluk ulusları derinden sarsacak kadar kalabalıktırlar, etkin ve örgütlüdürler. Geçmişin "lumpen proletaryası" gibi dağınık, cahil ve satın alı-

nabilir değiller. Diplomalı işsizler çoğaldıkça, en alttakilerin karakteristik özellikleri de değişiyor. Cep telefonu ve internette harikalar yaratıyorlar; araba kullanmayı ve gerekirse onu parçalayıp yeniden birleştirmeyi biliyorlar. Kendilerine özgü bir kültür sanat kanalı açıyorlar. Burjuvaziye öykünmüyorlar, her fırsatta ona öfke kusuyorlar. Her an soludukları öfke ve umutsuzluk havası, sıkıştığı gün patlıyor ve bu patlamayla toplumun çalışan emekçi kesimlerine adeta şöyle bağıyorlar: "İşte, sizi bekleyen gelecek bu!" Paris Komünarlarının sonsuz yüceliği ile bugünkü isyancıları karşılaştırıp burun bükenlerin unuttukları gerçek budur: Yeni Evre'de devrim her tür toplumsal çelişkiden büyük güç alıyor, her tür çelişkiyi harekete geçiriyor ve onu, bir yandan servet sahiplerine yönlendirirken, öbür yandan da harekete geçen kitlelerin dar amaçlarıyla kendi toplumsal amaçlarının yüceliğini karşılaştırma imkânı veriyor. Çevreciler, kaplumbağa yumurtası toplamaktan vazgeçip, savaşımını sisteme yöneliyorlar; Brezilya'nın topraksız köylüleri sosyalizmi okuyor ve öğreniyorlar. Ve Avrupa'nın arkasındaki gettolarda gençlik, yeni evrenin harekete geçen devrimlerine yeni bir katar ekliyorlar.

Son bir söz de, 12 Eylül anayasasından ve devrimin sancılı sıkıntılarından yakayı kurtarmak için Avrupa sosyal-demokrasinin kurumsal güvencelerine sarılmaya çalışanlara olacak. İşte Avrupa'yı sarsan gerçek: Siyasal gericiliğin faşistleştirilmesi ve devrimin ateşinin sokakları tutuşturmasıdır. Yani sizi orada 12 Eylül yasalarıyla iç-savaş bekliyor. Yoksa devrimin ve karşı-devrimin kanlı hesaplaşması olmadan "emeğin Avrupa-sını" yaratmayı mı hayal ediyorsunuz? Ne trajedi? Eğer sınıf uzlaşması ve işbirliği, kendi beşiği olan Avrupa'da bile kovuluyorsa, nereye gider bizim sosyal-reformistlerimiz? Anlaşıyor ki, Paris'i yakan devrim ateşinin dalgaları, en çok bizim sosyal-reformistleri terk edecek.

Olayların çok hızlı geliştiği bir döneme girdik.

Devrimin hızlı gelişimi, bizleri de hızlı olmaya zorluyor. Gelişmelere ayak uydurabilmek ve daha önemlisi önderlik edebilmek için olabildiğince hızlı ve örgütlü davranmak zorundayız.

Devrimin sıçramalı gelişimi karşısında alışlageldik çalışma yöntemleriyle devam etmek hem mümkün değildir, hem de doğru değildir. Şimdi her ani gelişme karşısında esnek olmanın yamsalsal önemi var. Var olan güçlerimizin objektif bir değerlendirmesini yapmak ve hepsini olabildiğince büyük bir hızla çalışmaya sevk etmek en öncelikli görevimiz olmalıdır. Artık hiç kimseyi buldukları yerde oldukları gibi bırakmamalıyız. Ayak sürüyenler, gönülsüz davrananlar, statükoculuğu aşamayanlar, memur zihniyetinden kurtulamayanlar olacaktır; önemli olan, sorunu doğru tespit etmek ve çözüme onları da dâhil ederek, hızlı sonuç almaktır. Şimdi öylesi bir dönemden geçiyoruz ki, hareketsiz kalmak, yanlış yapmaktan binlerce kez daha kötüdür. Bir yerlerde yanlış yapıldığında onun sabırla düzeltilmesi mümkündür ama “yanlış yapmayalım” diye hiç bir şey yapılmadığında, ortada düzeltilecek bir şey de olmayacaktır. “Aşırı ihtiyatlılık”, devrimci eylemin ölümüyle aynı anlama gelecektir. Ayaklanma sürekli bir hal almışken beklemek, olayların gerisinde kalmak, her ne gerekçeyle olursa olsun, kabul edilemez. Sorun hazırlıklarımızın yeterli olup olamaması da değildir. Elbette böyle bir döneme girdiğimizi, tüm hazırlıklarımızı buna göre yapmamız gerektiğini söyleyen bir kolektif olarak, diğerlerinden çok daha hazırlıklı olmak zorundayız. Ama olayların ani gelişimi karşısında hazırlıksız olmaktan çok, yeterli esneklik ve yaratıcılığın olmaması daha büyük bir sorundur.

Esneklik ve yaratıcılık inisiyatifin daha çok sayıda insana dağıtılmasıyla sağlanır. Olaylar bu denli hızlı gelişirken, herkesin her yere birden yetişmesi mümkün değil. Bir insan ne kadar yetenekli ve çalışkan olursa olsun, her işi üzerine alırsa hiçbirini olmasa gerektiği gibi yapamaz. Her birini yarım yamalak yapmak ise hem verimsiz, hem de moral bozucu olur. Bunun daha ötesinde, her işi tek başına bir ya da birkaç kişinin üzerine alması, o insan(lar)da bir aksama ortaya çıkarsa tüm iş(ler)in aksaması anlamına gelecektir. Bir insanın her işe gönüllü olması iyi bir özelliktir ama her işi üzerine alıp, hiç birisini dört dörtlük yapamaması ise bir o kadar kötü bir özelliktir. “Her yere birden yumruk sallamaya çalışmak” insanın enerjisini tüketir, onu verimsiz kılar. Böyle yapmak yerine genç yoldaşlara daha fazla inisiyatif verilmesi, onların kendi deneyimlerinden öğrenmeleri sağlanmalı.

En ufak bir yanlışlık olur diye kontrolü elden bırakmama işteği bizi aşırı ihtiyatlı yapmaktadır. Bu ise gelişimin önünü tıka-yabilecek denli büyük bir tehlikedir. Zamanla bu öyle bir hal alabilir ki, genç yoldaşlarımız her olay karşısında harekete geçmeden önce danışma ihtiyacı duyar duruma gelebilirler. Kadroların bu şekilde şekillenmesi bir kolektifi hantallaştırır, gelişmeler karşısında atıl bırakır. Oysa yeni ve genç yoldaşlar “cesur inisiyatif” sahibi olsalar, her yapacakları şeyi danışma ihtiyacı duymasalar,

DEVİRİME ÖNDERLİK İÇİN “CESUR İNİSİYATİF”

sıçramalı gelişim karşısında da o kadar esnek ve hızlı hareket edebilirler. Deneyimli kadrolar, yeni ve genç yoldaşlara daha çok inisiyatif ve yetki vermeli, onların önünü açmalıydılar. Bu inisiyatif ve yetkiyi kullanmayan, yada

zamanında ve yerinde kullanmayanlar ise eleştirilmelidirler. Her bir yoldaş ani gelişen olaylar karşısında ne yapabileceği üzerine kafa yormalı, kolektif genel yönelimini esas alarak hızla karar vermeli ve eyleme geçmelidir. Bir yerlerden gelecek plan ya da programı beklemek doğru değildir. Bu her an mümkün olmayabilir. Olayların hızlı geliştiği dönemlerde inisiyatifli olunması, olmazsa olmazdır. Karar almada ve hayata geçirmede en ufak bir ağırdan alma fırsatı kaçırmak anlamına gelecektir. Hiç bir ayaklanma, hiç bir devrim başlamak için öncülerinin hazır olup olmadığına bakmaz, ama bir ayaklanma ve devrime, gerçekten hazırlıklı olanlar, gerçekten hızlı inisiyatif geliştirenler önderlik edebilirler. “Tarihte hiçbir sınıf, bir hareketi örgütlemeye ve yönetmeye muktedir sivrilmiş temsilciler ve politik liderler yetiştirmeksizin iktidara gelmemiştir” diyor Lenin (Kitle içinde parti çalışması E-kim Yayınları s.14) Şimdi bu “temsilciler”in yaratılmasının tam zamanı. Bunun için genç yoldaşlara daha çok inisiyatif verilmesinden başka bir yol düşünülebilir mi? Korkmadan, onlara tam anlamıyla güven duyduğumuzu göstererek, inisiyatiflerini geliştirmeliyiz ki, onlar da gerekli “cesur inisiyatif” gösterebilsinler.

Pratik eylemler için geçerli olan bu yöntem, örgütlenme çalışmalarında da geçerlidir. “Kitlelere somut destek sağlayan devrimci olayların, ilerleyiş” içinde bu zor olmayacaktır. Portekiz’deki Karanfil Devrimi’nin önderi büyük komünist Alvaro Cunhal, “Örgütlenmeyi bilmeseydik, en fazla yapacağımız şey, ‘kutsal meşale’yi tutmak., halkımıza kavgasında cesaret vermek olurdu; fakat asla başarılı bir devrimi yönetecek durumda olmazdık. Örgütlenmeyi bilirsek yönetmeyi de biliriz” diyor. Bu, bugün açısından da çok önemli bir gerçeğe parmak basıyor. Şimdi bizim yapmamız gereken en önemli şey, örgütlenmek ve daha fazla örgütlenmek, genç yoldaşlarımıza daha çok inisiyatif vermek ve onları daha hızlı bir şekilde pratiğin içinde eğitmektir. Örgütlenme çalışması yaparken de mükemmeliyetçi yaklaşmamak, insanları hızla geliştirmek, süreç içinde yetiştirmek en doğru yoldur. “Sadece boş zamanlarını değil, bütün hayatlarını devrime adayacak kişiler yetiştirmeliyiz” diyor Lenin, “çalışmalarımızın çeşitli biçimlerinde **çok sıkı bir işbölümü mümkün kılacak genişlikte** (abc) bir örgüt kurmalıyız (...) o, faaliyetlerini daha önceden kararlaştırılmış herhangi bir plan veya politik mücadele yöntemi ile sınırlamaz.” Eğer tüm toplumsal gelişmeler, önceden planlanmış formlere göre gelişecek olsaydı kuşkusuz bir devrimi yapmak çok kolay olurdu; ama biliyoruz ki, olaylar çok ani, hızlı, düzensiz, kimi zaman sürprizlerle dolu gelişiyor. Bütün gelişmeler vakıf olmak, olayların hızını yakalamak, ancak “cesur inisiyatif”lerin geliştirilmesiyle mümkün olacaktır.

Devrim, tamamıyla Leninistlerin “cesur inisiyatif”le davranıp davranamayacağına bakıyor. Geç kalmamak için bugünden adımlarımızı hızlandırmalıyız.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nden BASKILARA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

Ayışığı Sanat Merkezi olarak insanlık tarihi boyunca yaratılan, emekçilerin kültürünü, sanatını araştırıyor, geliştiriyor ve yeniden bir üst düzeyde üretiyoruz. İnsanlığın yüreği ve bilinci bencil, tüketici değer yargılarıyla doldurulmaya çalışılıyor. Toplumsal alanda yaşanan bu tahribatı engellemek, Ayışığı Sanat Merkezinin amaçlarından birisidir. Tüm bunların bir parçası olan kültür sanat cephesinden toplumsal-gerçekçi sanat anlayışıyla çalışmalarımızı sürdürmekteyiz.

Ancak, bu konudaki her pratik adımımızda, sistem tarafından sürekli susturulmaya çalışılıyor. Sanat merkezimizin emekçilerine, çalışmalarda yardımcı olan ve destekte bulunan, işçi ve emekçilerin kendi kültürünü ve sanatını üreten insanlara baskılarla engel olunmaya çalışılıyor.

İşsizliğin, yokluğun ve açlığın diz boyu olduğu bir yerde nasıl ki 6 Kasım'da öğrencilere, Şemdinli'de Kürtlere ve geçtiğimiz hafta Ankara'da emekçilere saldırılması şartırcı değilse, emeğin sanatını, kültürünü üreten Ayışığı Sanat Merkezi'ne yapılan baskı ve saldırılar da hiç şartırcı değildir. Bunlardan birini de geçtiğimiz Pazar günü yaşadık. 27 Kasım Pazar günü saat 13:00'de Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirdiğimiz etkinliğimizin çıkışında bir çok katılımcıya kimlik sorulmuş, tehdit ve hakaret edilmiştir. Ayrıca yine etkinlik sonrası sanat merkezimizden çıkan 5 arkadaşımız zorla polis araçlarına bindirilerek gözaltına alınmıştır.

Şahinbey Karakoluna götürülen 5 kişi-

den, Ayışığı Sanat Merkezi'ndeki çalışmalar ve gelenlerle ilgili bilgi alınmaya çalışılmıştır. Bir daha Ayışığı Sanat Merkezi'ne gitmemeleri, giderlerse kendileri için kötü olacağı söylenerek tehdit edilmiştir. Şahinbey Karakolunda, ne yazık ki olduğunu bilmedikleri kâğıtlara imza atılarak aynı gün bırakılmışlardır.

Ayışığı Sanat Merkezi olarak Gaziantep Cumhuriyet Başsavcılığına Gaziantep Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Güvenlik Şubesi'ne bağlı, olayla ilgili polislerin tespit edilmeleri için suç duyurusunda bulduk.

04 Aralık Pazar günü bu tür baskılara boyun eğmeyeceğimizi, işçi ve emekçilerin sanatının susturulmayacağı bir kez daha göstermek için "Ayışığı Sanat Merkezi" yazılı önlüklerimizle Sanat Merkezi'nden çıkarak yürümeye başladık. Basın açıklamasının yapılacağı Adliye önüne gelene kadar halkın yoğun ilgisi ile karşılaştık. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz-Ayışığı Sanat Merkezi" yazılı pankartımız ve "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Devrimci Sanat Susturulamaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı dövizlerimizle Adliye önüne geldik. Ayışığımız Aysun Bozdoğan'ın resmi, bağlamamız ve gitarımız da ellerimizdeydi. "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Devrimci Sanat Susturulamaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla basın açıklamamızın başlamak üzere olduğunu insanlara duyurduk. Önce Deniz Ezgi Müzik Grubu'nun Çav Bella marşını söylemeye başlamasından sonra yaklaşık 250 kişi eşlik ederek ve alkışlayarak çevremize toplanmaya başladılar. Bu durum çevrede bulunan polisleri rahatsız etmiş olacak ki, toplanan kalabalığı sözlü uyarılarla dağıtmaya çalıştılar. Ancak tekrar tekrar yeni insanlar il-

giyle boşlukları doldurdular. En sonunda polis duyarlı Antep halkını iterek kakarak dağıtmaya çalıştı. Ancak nafile, "Ne oluyor?", "Niye bakamayacağı ki?" diyen insanlarla karşılaştılar. Bu sırada bir sivil polis, basın açıklamasını okuyacak olan Ayışığı Sanat Merkezi emekçisinin yanına gelerek "Basın açıklamasını yaparsanız yapın lütfen" diyerek tahammülsüzlüklerini belli etti. Polisi muhatap almayan arkadaşlarımız onu iterek "Sen karışma" deyip tersledi.

Denize Ezgi'den sonra basın açıklaması okunmaya başlandı. Ayışığı Sanat Merkezi'nin çalışmaları ve sanata bakış açısı hakkında bilgi verilen basın açıklaması şu sözlerle bitirildi:

"Kurumumuza yönelik bu kanunsuz ve keyfi davranışlarla faaliyetlerimiz engellenmeye çalışılmaktadır. Ancak Ayışığı Sanat Merkezi 'Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla' diyerek sürdürdüğü üretimleriyle en güzel cevabı verecektir.

Shakespeare'in sözleriyle söyleyecek olursak: 'Türküleri yakanlar, yasaları yapanlardan daha güçlüdür.' Bu nedenle bizler daha çok Nazım Hikmet, daha çok Ahmet Arif, Ruhi Su, Pir Sultan, Gorki, Neruda, Mayakovski, Behrengi ve özellikle Aysun Bozdoğan olarak devrimci sanatı susturabileceğini sananlara en iyi yanıtı vereceğiz. Müziğimizi, şiirimizi, tiyatromuzu, mahallelere, parklara, fabrikalara taşıyacağız."

Alandaki insanların yoğun ilgisiyle karşılaşılan basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

Emeğin İnsanlığın Ve Doğanın Kurtuluşu İçin DEVİRİM VE KOMÜNİZM

3 Aralık tarihi, birçok ülkede "Küresel Isınmaya Karşı Uluslararası Eylem Günü" olarak ilan edildi ve birçok ülkede mitingler yapıldı. Mitinglerde öne çıkan, dünyanın iklim dengesinin hızla bozuluyor oluşuydu. Buna küresel ısınmanın neden olduğu, küresel ısınmanın ise kapitalizmin, zehirli atıkların atmosfere karışmasını engellemek bir yana; bunun için zorunlu olan tedbirleri dahi almamasından kaynaklandığı, üzerinde en çok durulan konuydu.

Son dönemde dünya üzerinde yaşanan kasırgalar, sel baskınları, depremler çok ciddi sinyaller veriyor. En son ABD'nin New York kentinde yoksulları vuran Katrina Kasırgası, olayın vahametini göstermesi açısından dikkate değerdi. Dünyanın eğer bir devrimle egemenliğine son verilmezse, emperyalist-kapitalist sistem tarafından nasıl bir yok oluşa doğru hızla götürüldüğünü, bugün artık herkes daha bir açıklıkla görebiliyor. Küresel ısınma, sadece sel ve fırtınalara neden oluyor, aynı zamanda iklim değişiklikleri sonucu dünyanın bitki örtüsünü de

değiştiriyor; kuraklık ve çölleşmeye yol açıyor. Bu, önümüzdeki birkaç yüzyılda gıda sıkıntısının baş göstermesi anlamına gelecek.

Küresel Isınmaya Karşı Uluslararası Eylem Günü'nde, hala Kyoto Protokolü'nü imzalamamakta ayak direten ABD ve Avustralya, protokolü imzalamaya çağrıldı. İstanbul Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde baslayıp İskele Meydanı'nda sona eren eylemde, "Çevre Kirliliğinin Sorumlusu Kapitalizmdir. Kar İçin Değil, İnsan İçin Üretim" pankartı açıldı ve sıklıkla "Katil Bush Bugün Kaç Çocuk Öldürdün" sloganı atıldı.

Dünyanın emperyalist-kapitalist sistem tarafından mahvedilmesi için izin vermemek için, emeğin, insanlığın ve doğanın kurtuluşu için devrim ve komünizm uğruna mücadele etmek gerekiyor. Ancak bütün dünyanın emeğin olmasıyla, insanlığın ve doğanın kurtuluşu sağlanabilir. Mümkün olduğuna inanılan "başka bir dünya"nın kuruluşu, ancak devrim ve komünizmle sağlanacaktır.

NİTELİKLİ EĞİTİM DEVİRİMLE GELECEK!

“Parasız Nitelikli Eğitim Hakkı İçin Ankara’ya Yürüyoruz” adlı bir kampanya başlatan Eğitim-Sen’liler, 24 Kasım 2005 tarihinde kampanyanın ilk durağı olan Tünel önünde toplandılar. İl dışından gelen eğitim emekçilerinin de katılımıyla sayıları yaklaşık 700’e ulaşan Eğitim-Sen’liler 14:30’da İstiklal Caddesi’nde yürüyüşe başladılar. Yürüyüş sırasında, “Örgütlü Toplum Demokratik Türkiye İnanca Yaşam İstiyoruz” yazılı bir pankart taşındı. Ayrıca kampanya taleplerinin yazılı olduğu bir diğer pankart taşındı. Yürüyüş sırasında Eğitim-Sen’liler sık sık, “Parasız Eğitim Parasız Sağlık”, “İnanca Yaşam Demokratik Türkiye”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganları attılar. Ayrıca Hakkari halkına yapılan saldırılara karşı, “Hakkari Halkı Yalnız Değildir”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları atıldı. Eğitim-Sen’in yaptığı duyuruda yürüyüş güzergahı Tünel Önü’nden Mis Sokağa kadar olmasına rağmen, yürüyüş İstiklal Caddesi’nin Meydan çıkışına kadar sürdü. Meydan çıkışını kapatan çevik kuvvet polisleri barikat kurarak eğitim emekçilerinin meydana çıkmasına izin vermedi. Emekçiler burada “Emekçiye Değil Çetelere Barikat” sloganını atarak barikat kurulmasını protesto ettiler. Daha sonra Alaaddin Dinçer, “Parasız Nitelikli Eğitim İçin Yürüyoruz Taleplerimizin Gerçekleşmesini İstiyoruz” başlıklı basın açıklamasında; “Eğitim-Sen, eğitimin bir insan hakkı olduğu gerçeğinden hareket-

le, herkese eşit, parasız ve nitelikli eğitim için yürüyor. Taleplerimiz, Türkiye’deki tüm eğitim çalışanlarının, öğrencilerin ve velilerin talepleridir. Çünkü, parasız, nitelikli eğitim sadece Eğitim-Sen’in değil, Türkiye’nin sorunudur. Bunun için;

- İkili eğitimden tekli eğitime geçilmelidir.

- Sınıf mevcutları 60 değil, 24 kişilik olmalıdır.

- Tüm anaokulu ve ilköğretim öğrencilerine ücretsiz süt verilmelidir.

- Tüm çocuklar yılda iki kez sağlık taramasından geçirilmelidir.

- Eğitime hazırlık ödeneği tüm eğitim ve bilim emekçilerine ödenmelidir.

- Hizmetli ve memurlar için özel hizmet tazminatı ödenmelidir.

- Ek ders ücretleri günün şartlarına uygun olarak belirlenmelidir.

- Eğitimde sözleşmeli öğretmenlik gibi, geçici çalışma uygulamalarına son verilmesi, tüm eğitim çalışanları kadrolu olarak istihdam edilmelidir.

- Eğitimde kadrolaşma değil, demokratik yönetim anlayışı benimsenmelidir.” dedi.

Açıklamanın ardından Cuma günü Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleşecek basın açıklamasına çağrı yapıldı.

26 Kasım 2005 günü sabah 05:00 sıralarında İstanbul üzerinden Ankara’ya giden Eğitim-Sen üyeleri, otoyol Ankara gişelerinde durduruldu ve Ankara’ya girmelerine izin verilmedi. Emekçiler saatlerce otobanda

bekletildiler. Saat 16:00 sıralarında demokratik haklarını kullanmalarının keyfi biçimde engellenmesini kınamak için yolun kenarına oturmak isteyen emekçiler, jandarma tarafından saldırıya uğradılar. Jandarma hiçbir uyarı yapmadan saldırı öğretmenlere. Saldırı önce tazyikli suyla başladı ve ardından da gaz bombası atıldı. Tazyikli su sıkılırken panzerler kalabalığın üstüne sürüldü öğretmenler panzer altında ezilmekten zor kurtuldular. Tazyikli suyun yakın mesafeden sıkılması emekçilerin birçoğunun yaralanmasına neden oldu. Tazyikli suyun ardından, askerler tarafından yakın mesafeden gaz bombası atılmaya başlandı. Gaz bombaları 15-20 metrelik yakın mesafeden, doğrudan atıldığı için gaz kapsülleri dağılmadan emekçilerin vücutlarının değişik yerlerine isabet ederek ciddi yaralanmalara neden oldu. Bu saldırıda sendika üyesi 18 öğretmen yaralandı, bunlardan bir kısmı Sincan Devlet Hastanesi’nde ayakta tedavi edilerek taburcu edildi. Sekiz kişinin tedavisi ise Ankara Numune Hastanesi’nde yapıldı. Ankara Numune Hastanesi’nde tedavisi yapılan sendika üyelerinden Erkan Baritan’ın bacağı delin-

EĞİTİM EMEKÇİLERİ BU ABLUKAYI DAĞITACAK!

“Anadilde Eğitim Hakkı”nı savunduğuna dair maddeyi devletin dayatmasıyla tüzüğünden çıkararak kötü bir sınav veren Eğitim-Sen’li öğretmenler, “demokratik haklarını kullanmak” için başladıkları Ankara yürüyüşünde saldırıya uğradılar. Devlet, askeri ve polisiyle eğitim emekçilerinin önüne Ankara girişinde barikat kurdu. Eğitim Emekçileri yürümek isteyince de saldırdı. Zaten günler öncesinden Ankara Valisi savaş tamtamlarını çalmaya başlamıştı. Açıktan eğitim emekçilerini tehdit etti vali: “Kızılay’a girmeye çalışırsanız izin vermeyeceğiz.” Artık burjuvazi ile işçi sınıfı ve emekçiler arasında restleşmeler dönemi başladı. Eylem olmadan çok önce emekle sermayenin temsilcileri kılıçlarını çekiyorlar ev birbirlerinin üzerine yürümeye başlıyorlar. Eğitim Emekçileri artık şunun çok açık bir şekilde farkındadır: Bugün kendilerinden “anadilde eğitim hakkı”nı tüzüklerinden çıkarmalarını isteyenler, yarın başka şeyler isteyecektir. Bugün “Kızılay’a giremezsiniz” diyenler yarın “yürütmezsiniz” diyecekler.

Sermaye ve onun devleti karşısında atılan her geri adım başkalarını getirecektir. Her ileri adımı da daha ileri adımlar izleyecektir. Eğitim Emekçileri barikatların üzerine yürüyerek ileri bir adım atmışlardır. İçlerinde ağır yaralılar olmak üzere onlara öğretmenin yaralanmasına rağmen, bu, emekçilerin eyleminde yeni bir aşamayı ifade ediyor. Sendikal mücadelenin gerilediği bir dönemde, sendikalara ekonomist anlayışların, sınıf uzlaşmacıların hakim olduğu bir dönemde Eğitim emekçilerinin tavrı çok olumlu olmuştur. Eğitim emekçileri her dönem verdikleri mücadele ile emekçilere örnek olmuşlardır.

Devletin eğitim emekçilerine vahşice saldırısı, bu mücadelenin gelişmesinden duyduğu korkuyu gösteriyor. Gaz bombalarıyla, öldürmesiyle saldırarak eğitim emekçilerinin direncini kırmak, onları uysal birer memura dönüştürmek istiyorlardı. Ama hesapları tutmadı. Eğitim emekçileri buldukları her ilde eyleme çıkarak bu saldırıyı cevapladılar. Ve Ankara’ya girmeyi başardılar. Kızılay hala açılmamıştı; ama artık orası da Taksim gibi olmuştu. Devletle devrimciler arasında, devletle işçi ve emekçiler arasında bir irade savaşına dönüşmüştü.

Devletin, saldırısı, iç-savaşta yeni bir evreye girdiğimize dair yaptığımız değerlendirmeyi doğruluyor. Bundan sonra her kim olağan bir dönemde olduğunu düşünürse yanılacaktır. Artık emekçiler kendilerini bu yeni savaş koşullarına göre hazırlamak zorundadırlar. Kazanılan her mevzinin korunabilmesinin yolunun da iktidarı zorla ele geçirmekten geçtiğini artık tüm açıklığıyla görülmesi gerekiyor. Emekçiler artık iktidar için savaşmak zorundadırlar. İktidarın başkentinde karşılarına dikilen barikatlar, burjuvazinin tehlikenin farkına vardığını gösteriyor. Peki ya bizler, işçi sınıfı ve emekçiler, mücadele birliğini sağladığımızda, devrim ve iktidar için savaştığımızda ne kadar büyük bir güç olduğumuzun farkında mıyız?

Şimdi dönem bu devrimci soruya devrimci cevaplar verme dönemidir.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**EMEKÇİLER SALDIRILARA KARŞI
İKTİDAR İÇİN SAVAŞALIM!**

miş, Mehmet Arda göğsünden ağır biçimde yaralanmış, Boran Kutlu’nun kafası kırılmış, Barış Bayır ve Erhan Cebeci gözünden yaralanmış, Ahmet Nesne’nin burnu kırılmış ve Emin Ekinci, Baki Gökçe ve Hakkı Tekin ise kafalarına darbe almışlardır.

Ayrıca Ankara şubeleri üyeleri 26 Kasım 2005 günü Milli Eğitim Bakanlığı önünde yapılacak basın açıklamasına katılmak için Güvenpark’ın içinden geçerken polisler tarafından abluka altına alındı ve yaklaşık üç yüze yakın kişinin beş saat boyunca herhangi bir yere gitmelerine izin verilmedi. Yine Güvenpark’ta abluka dışında kalan sendika üyelerine de polis saldırdı ve bir çok emekçinin yaralanmasına neden oldu. Gerçekleşen saldırılarda çok sayıda emekçi gözaltına alındı.

27 Kasım Pazar günü Taksim Gezi Parkı’nda bir araya gelen Eğitim-Sen’liler ve demokratik kitle örgütleri, Ankara’da emekçilere karşı gerçekleştirilen saldırıyı kınamak amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamanın gerçekleştiği sırada, Ankara’daki emekçiler hala Kızılay’a alınmamışlardı. Basın açıklaması Ankara’daki açıklama ile paralel geçti. Ankara’da emekçilere yol açılmadığı sürece Taksim Gezi Parkı’ndaki basın açıklamasına devam edeceklerini ve açıklamayı oturma eylemine çevirdiklerini duyurdu emekçiler. Saat 12:00’da başlayan açıklamaya yaklaşık 200 kişi katılmıştı. Açıklamaya TMMOB, Tabipler Odası, 78’liler Derneği, Mücadele Birliği Dergisi, Halkveçleri, SDP ve ÖDP’de destek verdiler. Eylemde, “Emekçiye Değil Çetelere Barikat”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Barikat AKP’ye Mezar Olacak”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak”, “Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği”, “Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım”, “Jop Gaz İşkence İşte AKP” sloganları atıldı. Destekçi kurumların açıklamaları, şiirler ve halaylarla devam eden oturma eylemi saat 14:30 sıralarında Ankara’dan gelen telefonla son buldu. Emekçilere Kızılay yine açılmamıştı, Ziya Gökalp Caddesi’nde yapılan basın açıklamasına paralel olarak Taksim Gezi Parkı’nda da basın açıklaması yapıldı ve eylem sonlandırıldı.

Yaşanan saldırıların ardından bir basın açıklaması yapan Alaaddin Dinçer; “(...) Avrupa’ya her gittiklerinde, demokratikleşiyoruz havaları atanlar; Eğitim Sen’in parasız, nitelikli eğitim, insanca yaşam ve demokratik Türkiye için başlattığı büyük yürüyüşe bile tahammül edemeyerek ne kadar demokratik olduklarını göstermişlerdir.

İktidara geldiği günden bu yana emekçilere yönelik saldırgan tutumunu her fırsatta gösteren AKP Hükümeti, eğitim emekçilerinin İnsanca Yaşam, Demokratik Türkiye mücadelesini baskı ve şiddet ile engellemeye çalışmaktadır. Bugün öğretmenlerine panzerlerle ezen, gaz bombaları atanların, yarın haklarını arayanlara neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyoruz(...)” dedi.

SERNA-SERAL İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak grevlerinin 74. gününde, Serna-Seral Tekstil işçilerine destek ziyaretinde bulduk.

Güneşli bir günde Serna-Seral Tektıl Fabrikası'nın olduğu Bostancı'ya doğru yola çıktık. Grevdeki Serna-Seral işçilerinin bulunduğu so-kağın hemen başında durup "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği-DİK" yazılı pankartımızı açarak sloganlarımızı atmaya başladık. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Serna-Seral İşçileri Yalnız Değildir, Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganlarımız biranda ortalığı kapladı. Etraftaki insanlar meraklı bakışlarla bizi izliyorlardı; işçilerin yanına kadar yürüdük. Sesimizi duyan işçiler bizi "Yaşasın Sınıf Dayanışması, Birleşen İşçiler Yenilmezler" sloganlarıyla karşıladılar. Kendimizi tanıttıktan ve merhabalaştıktan hemen sonra bizleri fabrikanın 20 metre ilerisine kurdukları ve polis tarafından üç kez yıkılan ama her defasında yeniden kurdukları grev çadırlarına davet ettiler. Bizleri oldukça sıcak karşılayan Serna-Seral işçileriyle gündeme ilişkin, Türkiye ve dünyadaki işçi sınıfı hareketi ile ilgili olarak sohbet ettik. Şimdilik sadece ME-KA ve Serna-Seral olmak üzere iki yerde grev olduğunu söyleyen işçiler, yapılan grevin salt hak arama olarak değerlendirilemeyeceğini, bu grevin başarıya ulaşsın-ulaşmasın Türkiye işçi sınıfına tıpkı SEKA ve diğerleri gibi bir örnek teşkil edeceğini ve yol göstereceğinin altını çizdiler. Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak her zaman yanlarında ve destekçileri olduğumuzu, ve kendilerinin isteği dahilinde ortak bir çok şeyler yapabileceğimizi, ve gerekirse

onlarla birlikte grev çadırında saldırıları birlikte göğüsleyeceğimizi belirttik.

Sohbetlerimizin hemen ardından grevdeki işçilerden biri şiir okudu. Ardından gelen şiirler, şarkılar ve marşlarla neşemize neşe kattık. Bir kez daha sınıf dayanışmasının verdiği keyifle her birimiz güzel anlar yaşadık. Şiirlerin, şarkıların ve marşların ardından bir daha görüşmek dileğinde bulunarak kalktık, çadırın hemen önünde hep beraber şarkılar eşliğinde halaylar çektik. Birlikte çıktığımız halay, hem bizim hem de grevdeki işçiler için çok büyük bir moral kaynağı oldu. İçimizde yeşeren sınıscık duygular ve sevincimizle beraber hep birlikte; "Serna-Seral İşçileri Yalnız Değildir", "Örgütlüysek Her Şeyiz Örgüt-süzsek Hiçbir Şey", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarımızı yol boyunca atarak oradan ayrıldık. □

TAŞERONLAŞMAYA KARŞI MÜCADELEYE

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası 1 ve 3 nolu İstanbul bölge şube-si üyeleri, Kadıköy Belediyesi önünde, toplu sözleşme gereği ödenme-si gereken ikramiye ve sosyal haklarının ödenmemesi üzerine basın aç-ıklaması yaptılar.

Genel-İş Sendikasının 1 ve 3 nolu şubelerinin gerçekleştirdiği basın açıklamasına işçilerin yoğun ilgisi vardı. Genel-İş İstanbul 3 nolu Bölge Şube Başkanı Veysel Demir'in okuduğu basın açıklamasında;

"Yasalar ve toplu sözleşmeler gereği ödenmesi gereken ikramiye ve sosyal haklarımızın zamanında ödenmediğini ve kimi dönemlerde bunun bir yönetim alışkanlığına dönüştüğünü görüyoruz. Söylediklerimize son bir kaç ay içinde bazı örnekler de verebiliriz. Toplu sözleşme gereği 25 Ekim 2005'te ödenmesi gereken 30 günlük ikramiyemiz halen ödenmemiştir. Yine Kanun gereği, Bakanlar Kurulu kararıyla 26 Ekim 2005'te ödenmesi gereken 26 günlük ikramiyemiz ödenmemiştir.

...Taşeronlaşma uygulamalarında ortaya çıkan en büyük olumsuzluk taşeron şirket işçilerinin sosyal güvenlik ve sendikal haklarının çok ağır bir biçimde ihlal edilmesidir. Sendikalara üye olan taşeron şirket işçileri işverenler tarafından derhal işten atılmaktadırlar. Bu işçilerin sigorta primleri ya hiç ödenmemekte ya da eksik ödenmektedir.

...Kadıköy Belediyesi temizlik işleri müdürlüğü ile çalışmakta olan Altaş temizlik şirketinde en ağır koşullarda alın teri dökken işçiler-den 13 kişi anayasal haklarını kullanarak sendikamıza üye oldukları için işten çıkarıldı. İşsizliğe ve açlığa mahkûm edildiler. Taşeron şirket-

lerdeki uygulamalar işçilere başta Anayasa ve yasalarda tanınmış olan hakların ağır bir biçimde ihlal edilmesi anlamına gelmektedir. Ayrıca bu uygulamalar ile ILO sözleşmeleri de ihlal edilmektedir. Ancak bu konuda artık sendikalar da işçiler de hak arama mücadelesini geliştirmeye başladılar.

...Bu durumda, özünde kamu hizmeti vermekle görevli kam kurumları olan belediyelerin taşeronlaşmanın yarattığı sosyal sonuçları da dikkate alarak bu uygulamadan vazgeçmeleri Sendikamızın temel talebidir.

Bu görüşlerimiz ışığında Kadıköy Belediye yönetimini uyarmak istiyoruz." denildi.

Konuşmalar sırasında sık sık "Yaşasın Sınıf Dayanışması, İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasının ardından işçiler sessizce dağıldı.

BÜYÜK SERHILDANLARA HAZIRLANALIM

İki hafta içinde iki “Güvenlik Zirvesi”. Burjuva gazetelerden biri geçtiğimiz günlerde işte bu haber başlığını atmıştı. Devleti ve hükümeti, Kuvvet Komutanlarından Başbakana, ilgili bakanlardan Emniyet yetkililerine kadar iki defa toplanmak ve “Güvenlik Zirvesi” denen bu toplantılarda yeni yeni kararlar almak zorunda bırakan hadise Şemdinli’de başlayıp K.Kürdistan’ın pek çok il ve ilçesine yayılan serhildanlar ve eylemlerdi.

Devletin ve hükümetin en tepedeki bilimum zevatının koltuklarının altında dosyalarla on beş günde iki defa toplanmaları, serhildanlar karşısında devletteki paniği ve korkuyu anlatmaya yeter mi? Çoğu kez kavramlar ifade ettikleri olayın gerçek güç ve etkisini anlatmakta yetersiz kalırlar. Serhildan ya da ayaklanma kavramları belki de, Şemdinli’de başlayıp Yüksekova, Hakkari, Van’a sıçrayan; oradan İstanbul, Mersin, Adana gibi illere yayılan olaylar dizisinin burjuvazi üzerindeki tüyler ürpertici etkisini anlatmaya yetmiyor. Burada bir muhabirin gözlemi, olayların sarsıcı gücünü anlatmada kavramlardan çok daha etkilidir.

Bir burjuva gazetesinin muhabiri, Şemdinli ayaklanmasının ertesi gününde gözlemini ve yaşadıklarını gazetesine şöyle aktarıyor: “10 Kasım akşamı, saat 16.30. Şemdinli girişinde, zifiri karanlıkta bir barikat kesiyor yolumuzu. 13-16 yaşlarındaki çocuklar otomobilimize yaklaşıyor. ‘Parola’ diye soruyorlar. Ne parolası çocuklar, açın yolu, acelemiz var diyorlum. Zafer işareti yapıp, parola ‘biji’ deyip geçişimize izin veriyorlar. Şemdinli sokakları karanlık ve ıpsız, kedi köpek bile yok ortalıkta. Herhangi

bir polis ya da askeri araç da. O sırada telefonla konuştuğum emniyet yetkilisi ‘İlçeyi hemen terk edin, can güvenliğinizi açısından kalmanız tehlikeli’ diyor, ama kalıyoruz.” Muhabir, o günün ve ertesi günün gelişmelerini aktardıktan sonra gözlemini şu satırlarla bitiriyor: “Bombalama olayının ikinci günü sabahın ilk ışıklarıyla toplanmaya başlayan göstericiler, Şemdinli girişindeki polis kontrol noktasını ateşe vermiş, elektrik direklerini devirip barikat kurarak ilçenin girişini kapatmıştı. Küle dönen polis noktası, çocukların oyun alanına döndü. Binayı ateşe verenlerin iç duvarlara ‘PKK’ yazdığı görüldü.” (12 Kasım Hürriyet)

Muhabir, bu sözlerini, duvarında ‘PKK’ yazısı olan bir harabede oynayan çocuk resmiyle desteklemiş. Devletin ve hükümetin yüreğini ağzına getirmek için daha ne lazım! Devlet, ayaklanmanın ikinci günü İlçeden silinmiş, denetim halkın eline geçmiş. Fakat bu tablo bile, 9 Kasım’dan sonra Kürdistan’da olan bitenleri anlatmada çok yetersiz kalır. Ne yazık, Yüksekova ve Hakkari’yi Şemdinli gibi anlatan bir muhabir yok. Oysa ayaklanma Şemdinli’de başladıysa doruğa da Hakkari ve Yüksekova’da ulaşmıştı. Yüksekova ve Hakkari halkı Şemdinli halkından fersah fersah ileri gitti.

Faşist devletin birkaç piyonunun eline yüzüne buluşturduğu bir provokasyon girişimi bir olguysa kesin biçimde kanıtlamıştır: Toplumsal ortam tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüşmüşse beklenmedik herhangi bir olay ortalığı yangın yerine çevirmeye; toplumu temellerinden sarsacak devrimci gelişmelere, hatta kelime-nin gerçek anlamında bir devrimin başlamasına yol açabilir. Tarihte bunun sayısız örneğini bulmak mümkün. Fakat bu basit

ama son derece önemli gerçeği tüm derinliğiyle kavramak için tarihe gitmeye gerek yok. Şemdinli, Yüksekova ve Hakkari’yi doğru okumak yeter de artar bile.

Kürt halkı, bir provokasyon girişimi karşısında son derece kararlı ve yiğitçe bir tavır koymayı bilmiştir. Halk tek başına gidebileceği yere kadar gitmiş; iki ilçe ve bir ilde devletin tüm otoritesini yerle bir etmiştir. Ama önüne sayısız engeller çıkarılan ve her taraftan kuşatılan bir halk en azından şimdilik daha ileri gidemezdi, gitmedi. Engeller sadece düşman tarafından değil, içerden de geldi. Örneğin, Belediye Başkanlarının ve DEHAP’lı yöneticilerin halkı sakinleştirip daha ileriye gitmesini engellemek için nasıl çaba harcadıkları biliniyor. Halk düşmanın değil ama DEHAP’lı yetkililerin “sağduyu çağrıları” karşısında ne yapacağını şaşırmıştır.

Örneğin, DEHAP’lı Belediye Başkanı Salih Yıldız daha olayların ilk saatlerinde halka şöyle sesleniyor: “Sakin olmazsanız, haklıyken haksız duruma düşersiniz. Burada, Yüksekova Çetesi ve Susurluk benzeri bir olay var. Çözüyoruz ancak sizin sakin olmanız lazım. İş yerlerini taşlamayın.”

Sonraki tüm gelişmeler şu gerçeği net çizgilerle açığa çıkarmıştır: Sürecin başından itibaren Kürt halkının ortaya koyduğu yiğit ve kararlı tutum ulusal hareketin önderliği tarafından aynı kararlılıkla devam ettirilememiştir. Böylece Kürt halkı, başlattığı ayaklanmayı daha ileriye götürmek için kendisine en büyük desteği verecek bir dinamikten yoksun kalmış oldu.

Aslında Kürt halkı, devrimci gelişmelere yol açan provokasyon girişiminin hemen başında attığı sloganlar, üzerine

yürüdüğü hedeflerle politik olarak ne kadar gelişmiş olduğunu gösterdi. Faşist devletin provokatörlerini ve malzemelelerini ele geçirir geçirmez halk, “Terörist Devlet!” sloganıyla harekete geçmiş, Emniyet ve diğer devlet kurumlarını hedef olarak seçmiştir. Bu davranış biçimi halkın politik olarak çok iyi başladığını gösterdi. Uzun savaş yıllarının deneyiminden geçmiş Kürt halkı, gerçek düşmanını tanımada hiç zorlanmadı. Düşmanın piyonları elindeydi, düşmanın kendisi ise karşısındaydı. Bu bilinç açıklığı onun eylemine kararlılık olarak yansıdı.

Ne var ki, halkın politik olarak bu iyiyi başlangıcı ulusal hareketin önderliği tarafından kötü devam ettirildi. Devleti hedef alan, devletin polis, asker gibi kurumlarına doğrudan yönelen halkın aksine, ulusal hareketin önderliği sorunu devletin kendisine yöneltilmiş bir hareket olmaktan çıkartıp yalnızca “Derin devlet” dedikleri ne olduğu belirsiz hedefe yöneltmişlerdir. Yani, hedef olarak devleti değil ama devlet içinde örgütlenmiş bir ‘çete’yi belirlemiştirler. Aslında sorunun bu şekilde konulması panik ve korku halindeki faşist devlete kondurulmuş bir hayat öpücüğü; ayaklanma halindeki halkın ayağına vurulmuş bir zincir oldu.

Sorun bir kez böyle konduktan ve hedef böyle belirlendikten sonra arkası çorap söküğü gibi geldi. Madem ki, provokasyon devletin değil de onun içinde yuvalanmış, örgütlenmiş bir çetenin işiydi o halde bunları ortaya çıkarmak için soruşturma ve yargılama talebi öne çıkarılmıyordu.

Öyle yapıldı. “Terörist Devlet!” hedefi ve “özgürlük” talebi yerini “Sorumlular bulunsun ve yargılsın” istemine bıraktı. Ayaklanmanın yayılmasından ve Türkiye’ye sıçramasından derin korkuya kapılmış devlet ve hükümet buna, deyim uygunsu balıklama atladı. Devleti ve bir bütün olarak burjuva sınıfı bu bataktan temize çıkarmak için bundan iyisi olamazdı. Elbette sorumlular bulunacak ve adil bir şekilde yargılanacak, hiçbir şeyin karanlıkta kalmasına izin verilmeyecekti! Ama, bunun şartı, sakin ve sağduyulu olmak, soruşturma ve yargılamanın sonucunu oturup beklemektir. Yangının kontrol altına alınması, devlet ve hükümet için en acil, en önemli, en temel a-

dımdı ve bunun için vermeyecekleri söz yoktu. Hele Kürt halkı “soruşturma ve yargılama” istemine bir razı edilsin, gerisi kolaydı. Araştırma komisyonları, müfettiş raporları, yargılama süreçleri gibi bürokrasinin labirentlerinde geçirilecek bir kaç yıl sorunun soğumasına, hatta unutulmasına zaten yeterdi.

Bu işlerin gedikli Mehmet Ağan denen katil, olayların sıcaklığı içinde halkı yatıştırmak için her türlü sözü ve açıklamayı yapmaya hazır hükümeti, “*Yargı değerlendirsin, kendinizi yargının yerine koymayın*” sözleriyle uyarıyor ve adres olarak “Yargı”yı gösteriyordu.

Olayların başlamasından iki hafta sonra yapılan ikinci “Güvenlik Zirvesi”nden de benzer sonuç çıktı: “Herkes yargıya katkıda bulunsun”. Sorumluların bulunması, açıklanması ve yargılanması talebini bayraklarına yazanlar için “bundan iyisi Şam’da kayısı!”

Hedef saptırarak olayı soğumaya bırakmaya çalışan devlet ve hükümete bir destek de bayraklarına “sorumlular açıklansın-katiller yargılsın!” istemini yazan çevrelerden geldi. Yukarıda sözünü ettiğimiz muhabir daha olayların ikinci günü, yani halk sokakta “Terörist Devlet!” sloganı atıp polis noktasını ateşe verirken “Şemdinli ileri gelenleri”nin olaylardan Orduyu ve Emniyeti değil “Derin Devlet”i sorumlu tuttuklarını bildiriyor. Orduyu, polisi, devleti ve hükümeti temize çıkaran bu düşünceye devlet ve hükümetin yanısıra onlarla uzlaşma arayışı içerisinde olan reformist kesimler ve aydınlar da dört elle sarıldılar. Bu kesimler sonraki tüm süreç boyunca konuyu özellikle bu alanda derinleştirmek; başka bir alternatifin akıllara dahi gelmesini engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Susurluk benzetmesi aldı başını gitti. “Bir dakika karanlık” eylemlerinden meşale yakmaya; soruşturma yapılmasından katillerin yargılanması istemine kadar reformist cephanelikte ne varsa hepsi ileri sürüldü.

Devleti hedef olmaktan çıkaran bu “çete” edebiyatına katılan bütün aydınlar, reformistler ve oportünistler sarıldıkları “sorumlular açıklansın- yakalansın- yargılsın” isteminin ne anlama geldiğini ve ne gibi sonuçlara yol açacağını bilmiyor olamazlar. Bu güne kadar yaşadıkları sayısız davadan en azından mahkemelere

ve Meclise bırakılan bu tip davaların sonuçsuz kalacağını biliyorlar. Bu çevrelerden biri var ki, bu gerçeği neredeyse kendi ağzıyla itiraf etmiş. Gazetenin baş sayfasına “Sorumlular açıklansın, katiller yargılsın” başlığını koyan bu çevre aynı sayının iç sayfasında şu başlığı rahatça kullanabilmiş: “Suçlar yargıya ‘intikal etmişse’ örtbas edilir” (Bakınız. Atılım, sayı 47). Bu acınacak durum sistem içi politika izlemenin sonucudur. Haksızlık etmemek için hemen ekleyelim; Atılım bu yolda yalnız değildir. Devleti ve sistemin kendisini hedef olmaktan çıkaran “Çete-Kontrgerilla” söylem ve politikalarının politik çevreleri getirdiği nokta işte budur.

Devlet ve sermaye ile uzlaşmak için atılan tüm bu adımlara Ordu ve Hükümet, halkı yatıştırıp sakinleştirerek kontrol altına almak için hiçbir şekilde yerine getirilmemek üzere sözler vermenin yanısıra a) Kürdistan’ın pek çok iline Çevik Kuvvet kurma kararıyla, b) Cenaze töreninin üzerinden F-16 savaş uçaklarına alçak uçuş yaptırarak, c) Güvenlik zirvelerinden yeni baskı kararları çıkararak, d) Yıllardır süren “Yüksekova Çetesi davasında” böyle bir çetenin olmadığına ve beş kişinin beraatine karar vererek yanıt vermiş oldu. Susurluk davasının nasıl sonuçlandığı ise biliniyor.

Kürt halkı, son olarak Şemdinli serhıldanı ile mücadeleci yönelimini kesin şekilde bir kez daha ortaya koymuştur. Bu olaylar sırasında, reformistlerin, aydınların ve diğer uzlaşmacıların izledikleri politikalar, bu kesimlerin yönelimiyle Kürt halkının mücadeleci yönelimi arasında nasıl bir paradoksun yaşandığını ortaya koymuştur. Halkın mücadeleci yönelimi, herşeye karşın üstün gelecektir. Bütün nesnel koşullar, Kürt halkının bilinç durumu ve mücadele birikimi bu üstünlük için gerekli ortamı sağlıyor.

Şemdinli, Hakkari, Yüksekova serhıldanı şimdilik geri çekilmiştir. Ama bu geri çekilme sadece güç biriktirerek yeni, daha yaygın ve daha güçlü serhıldanlara hazırlanmak içindir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 165. Gününde

“Ben bir yolculuk yaptım
ayışığında
günişığında
yağmurun ışığında
(...)
ve en namuslu
insanlarıyla
yeryüzünün
Yani bir keman gibi şefkatli
henüz konuşamayan bir çocuk gibi merhametsiz
henüz konuşamayan bir çocuk gibi cesur
Yani bir kuş kolaylığıyla
ölmeye de
bin yıl yaşamaya da hazır”

Nazım Hikmet

Serpil Cabadan Ölüm Orucunun 165. Gününde
Açlık tüm dünya üzerinde devrimi besliyor. Ve zindanda mevsimler boyu, yıllar boyu aç kalanlar korkusuz yürekleri ve karanlıkta ışıldayan bilinçleriyle devrimi büyütüyorlar:

Ölüm Orucu Sürüyor

“Yeryüzünün lanetlileri”ni doyurmak, “baldırı çıplakları” giydirmek için. Bütün dünya halkları özgür olsun diye... Kapansın el kapıları bir daha açılmasın diye...

“Sana selam olsun / Zincirinin zulmün kar etmediği / Kırbacın kar etmediği / büyük tahammül”

ZAFERE KADAR DAİMA!

“(…) Toprağa düşen her bir tohum vakti gelince çatlar ve en güzel haliyle yeryüzüne sevinci ve ışığını katar... Yoldaşlık tohumu da böyle bir şey... O tohumu çatlatırsan- yani büyüüp serpilmesinin koşullarını sunarsan- büyür... ve bakıp, besledikçe yeryüzüne öyle büyük ve güzel bir ışık yayar ki, ışığından yalnız yeryüzü insanı değil, doğa da faydalanır... İşte o büyük bir ağaçtır artık...

(...) Bu resmi- resimdeki bu ağacı görünce yoldaşlık sevincini düşündüm... Her çiçeği bir yoldaştı belki o an... Ve resimden bana bakıp ‘biz geldik’ diyorlardı... Ve yalnız dünü, bugünü değil yarını anımsatıyorlardı çiçeklerdeki gülüşler... Öyle bir toplum

yaratacağız ki doğayla kardeş olacaklar... Ve doğa bugüne dek hiç görülmemiş zenginlikte ve cömertlikte sunacak kendini... Ve bugüne kadar hiç görülmemiş bir bilinç ve şefkatle sarı-lacak ona...

(...) Can yoldaşım, bugün yüzelinci günündeyim yolculuğumuzun. İnfazlara, katliamlara rağmen şu geçen yüzelli günde devrim sevinci, umudu vardı. Olayların biri bitmeden biri başladı. Bu yüzelli günde sokaklarla zindanın birbirine ne kadar uyumlu olduğunu gördüm. Her ikisinde de gösterilen cüret ve kararlılık devrim isteminin ne denli vazgeçilmez olduğunun kanıtı değil midir? Ne denli vazgeçilmez ve acil...

Yüzelli günde içtiğim her bardak çayda, suda, aldığım her şekerde sizler var oldunuz.... sevginiz, yoldaşlığınız mutlulukların en büyüğünü, en güzelini, yaşattı, yaşatıyor bana... iyi ki varsınız canım yoldaşlarım, iyi ki sizlerin yoldaşayım, kolektifimizin bir parçasıyım...

(...) Bu sıcak günler devrimimizi besliyor, açlığım-ölüme yürüyüşüm gibi... Ve mutlak zafer bizim olacak!

Daima birlikte! İleriye...
Serpil”

Not: Serpil Cabadan'ın Bir Yoldaşına Yazdığı Mektubundan Alıntıdır...

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

“Şimdi Onlar Aklında Hep O Son Kez Gördüğüm Halleriyle”

“Arkadaşlar haydi kalkın” diyen seslerle uyanıyoruz. Hemen üzerimizi giyinmeye başlıyoruz kurşun sesleri arasında... Anlıyoruz, büyük bir operasyonun başladığını. Çatıda tek sıra halinde ilerleyen askerleri görüyoruz. Robokoplarını giyinmiş, gaz maskelerini takmış ellerinde değişik değişik silahlar ve silaha benzer şeyler bulunuyor -bunların ne olduğunu çok geçmeden anlayacağız. Koğuşun köşelerinde kapı üstlerinde bulunan deliklerden maltaya bakıyoruz, malta asker dolu. Hem üst malta, hem de alt malta.

Hedef gözetilmeksizin taranıyor koğuşlarımız. “Gözleri dönmüş, kendisiyle birlikte yok etmek için yaşamı” saldırıyor katil sürüleri. Saat sabahın 04.30 civarı. Bayrampaşa bayanlar koğuşu C-2. Karşımızda C-1 var. İki koğuştakiler de birbirini görebiliyor. Aynı havalandırmaya çıkıyoruz.

Üzerlerimizi giyer giyemez başlıyoruz kovalara ve leğenlere sular doldurmaya, barikat hazırlamaya. Fakat barikatımız çok cılız. Leğenlere ve kovalara doldurduğumuz sularla da üzerimize atılan bombaları etkisiz hale getireceğiz. Arkadaşların bir kısmı da karbonatlı sular hazırlıyor. Biber gazının yanma etkisini azaltıyor bu. Daha önceden hazırlamış olduğumuz gaz maskelerimizi takıyoruz yüzümüze. Yanımıza ne olur ne olmaz diye gazlı bezler, havlu falan alıyoruz. Operasyonun ilerleyen saatlerinde bunlar çok işimize yarıyor.

Koğuşların çatılarında onlarca asker var. Bir taraftan kompresör makinası gibi bir şeylerle çatıları deliyorlar, diğer taraftan üstümüze kurşunlar yağdırıyor, çeşitli gazlar atıyorlar. Bu gaz ve kurşun bombardmanı hiçbir zaman kesilmiyor. Bizler de sloganlarımızla karşılık veriyoruz düşmana. Sık sık “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz” sloganını atıyoruz. C-2 koğuşunda 10 kişiyiz. C-1’deki arkadaşlar da 30 kişiler.

Koğuşun girişinde çatının köşesinden itfaiye hortumu gibi bir hortumla gaz sıkıyorlar. Ardından yangın bombası atıyorlar ilk hücreye ve hücre yanmaya başlıyor. Bayrampaşa cezaevinde bulunmuş olanlar bilir. Orada revirden bozma koğuşlar vardır. Yani hücrelerden oluşan bir koğuşu C-

2 koğuşu. İlk hücre yanmaya başladıktan sonra diğer hücrelere sıçramıyor yangın. Çünkü aradaki duvarlar yan tarafa geçmesini engelliyor yangının. Tüm hücrelerin çatıları delinmiş oradan ve mazgal deliklerinden atılıyordu bombalar. İlk hücre yanmaya başlayınca biz de son tarafa doğru çekildik. Tabii tüm hareketlerimiz pencere hizasının altında, çömelmiş bir vaziyette yürüyerek oluyordu. Çünkü ayağa kalktığımız anda düşmanın açık hedefi halinde oluyorduk. Zaten koğuşların taranması hiç bitmiyordu ki... Düşmanın her “teslim olun” çağrısına sloganlarla karşılık veriyorduk.

Yoğun gaz ve duman, orada uzun süre kalmamızın önünde engeldi. Bir de ilk hücre yanmaya devam ediyordu. Ve yangın diğer yerlere de sıçrayabilirdi. Bir arkadaşımız alt kata inmeyi önerdi. Hep beraber alt kata indik. İnerken yangınların arasından neredeyse sürünerek geçtik diyebiliriz. Yani kelimenin gerçek anlamıyla ateş çemberlerinden geçiyorduk. Düşman iki koğuşa da (C-1 ve C-2) aynı anda ve yoğun bir şekilde saldırıyordu. Karşı koğuştaki arkadaşlar da düşmanın “teslim olun” çağrılarını sloganlarla karşılık veriyorlardı. Birbirimizi karşılıklı görebiliyoruz. Birbirimize zafer işaretleri yapıp, gülümsüyoruz. Şefinur ve Seyhan’la birbirimize zafer işaretleri yapmıştık, onları son görüşümüzde. Ve karşılıklı gülücükler göndermiştik birbirimize. Şimdi onlar aklında hep o son kez gördüğüm halleriyle...

Havalandırmada plastik büfe gibi bir şey vardı. C-1’deki arkadaşlar onu çalışma odası yapmışlardı. Üzerine düşen bir bombayla o “oda” da yanmaya başladı. Korunç bir duman ve is çıkardı yanarken de... Hepimiz bayağı bir etkilendik o duman ve isten. Bir süre sonra karşı koğuştan “yanıyoruz” diye bir ses gelmesiyle koğuşun aniden alevlerle tutuşması bir oldu. Aynı anda tüm koğuş yanıyordu. Bir müddet

arkadaşlardan hiçbir ses alamadık. Sürekli sesleniyorduk “arkadaşlar”, “arkadaşlar” diye. Tek bir ses çıkmıyordu o yangının ortasında. Arkadaşlar hala üst katta bulunuyorlardı ve aniden bir alev topuna dönüşen de orasıydı. Ne kadar seslendiyssek sesimizi duyuramadık. Kısacık zaman diliminin nasıl olup da böyle büyüdüğünü ve sanki hiç bitmeyecekmiş gibi uzayıp gittiğini o zaman gördüm. Belki bir dakika ama bana/bi-ze sanki bir asır gibi uzun gelen ve bitmeyen bir dakika. Yangınların ortasında sessizliğe dağılan çığlığımıza yanıtı Şefinur, Özlem, Seyhan, Nilüfer, Yazgülü, Gülser... o yangın anındaki görüntüleri ve yüreğimizden kopan çığlıkları kelimeler dökmek öyle zor ki...

Arkadaşların havalandırmaya çıktıklarının görünce hemen biz de fırladık havalandırmaya. Ellerinin ve yüzlerinin derileri sarkıyordu arkadaşların, erimişti derileri... Çok değil biraz önce birbirimize gülümsüyorduk ve şimdi birkaç dakika sonra arkadaşlarımız yok artık... Bir arkadaşın bana doğru gelerek “Özlem, Şefinur yok artık” diyen sözleri ve arkadaşın görüntüsü hiç çıkmıyor aklımdan.

Yaralı arkadaşlarımızı hemen bizim koğuşa alıyoruz ve şimdilik gaz bombalarının etkilemediği bir yere alıyoruz. Yanlarında bir hemşire arkadaş var. Ben de bulabildiğim penye türü şeyleri getiriyorum. İlk yardım olabilecek her şeyi bulmaya çalışıyorum. Bir ara üst kata çıkıp daha önce hazırlamış olduğumuz ilk yardım malzemelerini almak için girişimde bulunuyorum, fakat yoğun gazdan kaynaklı çıkamıyorum. Bu arada diğer arkadaşlar da havalandırmada halay çekmişler. Tıpkı Ulucanlar’da olduğu gibi. Halaylarımız da bir savaşta moral üstünlüğün, direnişin sembolü olmuştu.

Yaralılarımızla birlikte bulunduğumuz yer kapıya yakın. Düşman kapıyı kaynak makinasıyla kesmeye başladı. Bu arada bi-

ze de durmadan “teslim olun” diyorlar. Biz de “asıl siz teslim olum katiller” diyoruz. Altı arkadaşımızı gözümüzün önünde diri diri yaktı katil sürüleri. Bir süre sonra kapının mazgalını kesiyorlar ve oradan bulduğumuz yere gaz bombaları atıyorlar. Oradan hep birlikte yeniden havalandırmaya çıkıyoruz. Böylece havalandırmada devam ediyor ölüm-kalım savaşımız. Üzerimize sürekli gaz bombaları atılıyor. Gaz bombalarının çıplak elle tek tek değil, bir aletle seri halde atıyorlar üzerimize. Yoğun bombardıman havalandırmada da devam ediyor. Sonra üzerimize iki buçuk saat boyunca hiç aralıksız tazyikli su sıkıyorlar. Bizler yanı- mızda olan iki ölüm oruççusu arkadaşla ya- ralılarımıza siper olmaya çalışıyoruz. Taz- yikli su işkencesinden dolayı dişlerimizin birbirine vurup takırdamasına da engel ola-

miyoruz. Vücudumuz tüm irademize rağ- men titriyor. -Daha sonra götürüldüğümüz cezaevinde günlerce ısınamıyoruz, kat kat giyinip örtünmemize rağmen-

Tazyikli su işkencesi de bittikten sonra katil sürüleri yavaş yavaş önce koğuşları saran bir çember oluşturuyor. Koğuştaki camları kırıyor. Ve oradaki çiçekleri kırıp parçalıyor. Çiçeğe bile tahammül edemi- yorlar. Tüm saksılardaki çiçekleri dipçikle- riyle kırıp eziyorlar. C-1'deki arkadaşların yandığı ikinci kata giremiyorlar yanık insan eti kokusundan. Sadece yemekhanelerine girebiliyorlar. Sonra havalandırmaya gel-meye başlıyorlar. Kaç tur çember oluşturdıklarını bilmiyorum, ama bize en fazla bir metre kadar yaklaşabiliyorlar korkuların- dan. O halde bile bizden korkuyorlar; dev- rimden korkuyorlar. Öfkemizden, onları

dişlerimizle parçalayacak oluşumuzdan korkuyorlar; çünkü yaptıkları zulüm ve iş- kencelerin karşılıksız kalmayacağını bili- yorlar. Yoldaşlarımızı, siper yoldaşlarımızı katlettiler yanı başımızda, diri diri yaktilar.

19 Aralık katliamı, tarihin tanık olduğu en büyük, en vahşi katliamlardan biriydi. Ben bu katliamın odağında olan zindanlar- dan birinde, gazlarla kavrulan gözlerimle zulme tanıklık ettim; ama aynı zamanda devrimcilerin başeğmezlğine, çelikten irade- lerine de tanıklık ettim. Böyle savaşçılara sahip bir devrimin yenilmezliğini o anda da iliklerime kadar hissettim. Murat yoldaşı düşündükçe, bunu her an yeniden yaşıyo- rum...

Not:Sağmalcılar zindanındaki bir Leni- nist tutsağın 19 Aralık'la ilgili anlatımıdır.

FAŞİST ODAKLARI DAĞITIYORUZ

Kürdistan'da operasyonlar, katliamlar durmadan devam ediyor. Buna rağmen Kürt halkının ne devrim coşkusu ne de özgür- lük özlemindeki ateş sönüyor. Kürdistan'daki serhıldan ateşini Türkiye'de de yakmak gerekiyor. Ancak bu şekilde Kürt ve Türk emekçilerinin mücadele birliğini örebilir ve de faşist burjuvazi- nin kanlı iktidarını yıkabiliriz.

Kürt halkının Hakkâri serhıldanını selamlayan Leninist mi- lisler olarak 25 Kasım sabahı Bayramtepe'de bir eylem gerçek- leştirdik. Daha önceden uyardığımız MHP'li grupların toplantı yeri olan Bayramtepe Karadenizliler Derneği'ne “Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız- Leninist Milisler” yazılı pankartımızı astıktan sonra bu faşist kurum milislerimiz tarafından yıkılmıştır.

**KÜRT HALKINA KALKAN ELLERİ
KIRDIK KIRACAĞIZ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

**Leninist Milisler/
Bayramtepe**

ŞEMDİNLİ SERHILDANINI SELAMLIYORUZ

Kürt halkının her eylemliliği, her harekete geçişi bu halkın devrimci kimliğini ortaya koyuyor. En son Şemdinli'de devletin suçüstü yakalanması sonrası başlayan serhıldanlar, tüm Kürdis- tan'ı bir anda harekete geçirdi. Van'da, Mardin'de peş peşe ser- hıldanlar yaşandı. Birçok insan bu ayaklanmalarda katledildi. Tüm bunlara rağmen Kürt halkı özgürlüğü önünde engel teşkil e- den her şeyi aşmaya hazır olduğunu bir kez daha gösterdi. Bütün olaylar Leninist Parti'nin ortaya koyduğu tespitlerin doğruluğunu kanıtladı. Bu süreçte Kürt ve Türk emekçilerinin mücadele birli- ğini örmek için, 27 Kasım 2005 tarihinde Esenyurt AKP binası önüne “Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız-Leninist Milisler” yazılı pankart asılmıştır.

**KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!
KÜRDİSTAN DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

Leninist Milisler

DISA DISA SERHILDAN

Kürt halkı tüm katliamlara ve baskılara rağmen devrimci mücadelesine devam ediyor.

Şemdinli ayaklanması, Kürt halkının ayaklanmacı ruh halini bütün ortalama sola, reformistlere ve oportünistlere bir kez daha kanıtladı. Süreç o kadar hızlı ki her gün nerede bir ayaklanmanın patlak vereceğini kestirmek oldukça zorlaşıyor. Kimi yerde fabri- ka işgalleri, bir çok yerde grevler sürüyor ve bunun yanında Kürt halkının serhıldanları sermaye iktidarını köşeye sıkıştırıyor.

Serhıldanları selamlamak amacıyla Kürt halkının yoğun ola- rak yaşadığı Ayazma girişindeki Olimpiyat Yolu, 1 Aralık 2005 tarihinde akşam saat 19.30 civarında Leninist Milisler tarafından molotoflarla kesildi. Tekerlekler yakıldıktan sonra yol, çöp kon- teynirleriyle kapatıldı. Yolun kenarına “Kürt Halkına Kalkan El- leri Kıracağız-Leninist Milisler” yazılı pankart asıldı.

“Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist” sloganları atıldıktan sonra eylem bitirildi.

**KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST !**

Leninist Milisler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıları haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

Gazi Mahallesi'nde EYLEM BİRLİKTELİĞİ VE POLİTİK CİDDİYETE DAVET

Yıllardır yanan bir özgürlük ateşidir Kürdistan. Ve yıllardır süren iç savaş en yoğun Kürdistan'da hissedildi. Bugün öyle bir noktaya geldi ki artık eli kanlı katiller, Şemdinli de halka yönelik bombalamaları güpegündüz sokak ortasında yapıyorlar. Ama bu kez katiller, Kürt halkı tarafından suçüstü yakalanmıştır. Daha sonra ayaklanmacı bir ruh halinde olan Kürt halkı çeşitli bölgelerde de eylemine hız vermiştir. Hem de kendilerine kürt halkının öncülüğü misyonu biçmiş olanların tüm sükket çağrılarına rağmen. Sıçramalı olarak yayılan bu ayaklanmalardan yine ölenler ve yaralananlar oldu. Bu durumda bizlere düşen kürt halkı için özgürlük şiarlarımızı bulduğumuz her yana yaymaktı. Gazi mahallesinde çalışma yürüten devrimci yapılar olara ortak bir eylem birlikteliği oluşturuldu ve eylem takvimi çıkarıldı. Eylem birlikteliğindeki siyasetler Mücadele Birliği, DTP, DHP, Partizan, ESP'ydı. Yunus Emre mahalle derneği de demokratik bir kitle örgütü olarak toplantılara katılıyordu. Yapılan görüşmelerde eylemin politik mesajları ve biçimi üzerine uzun uzun tartışıldı. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak eylemlerin politik mesajının bizim için önemli olduğunu ve bizim Şemdinli'de ortaya çıkan olayı "2. Susurluk" olarak nitelendirmediğimizi, bu şekilde nitelendirmeyi de doğru görmediğimizi yaşananların yıllardır süregelen bir iç savaşın bir parçası olduğunu söyledik. Eylem takvimine göre 21 Kasımdan başlayarak birer gün arayla dört farklı eylem yapılması kararlaştırıldı. Her bir eyleme iki siyaset inisiyatif olacaktı. 21, 23, 25 Kasımda yapılacak eylemler akşam 20.30'da çeşitli noktalardan başlayacak ve eylem bitiminde o günkü inisiyatifler, bir sonraki eylemin yerini ve saatini bildiren bir ajitasyon yapılarak eylem sonlandırılacaktı.

21 Kasım Pazartesi: Kitle Cem Evi önünde toplam dört yola doğru yürüyü-

şe geçti. Eylemin inisiyatifi ESP ve DHP'idi. Dört yola yürüyene kadar her şey ortaklaşıldığı gibi devam edecekti. Eylemi izlemeye iki kamera ve bazı sosyalist basın muhabirleri de gelmişti. Eylemin bitiş noktasına gelindiğinde ESP inisiyatifi kitlenin önüne geçerek ve basına dönerek yaklaşık 8-10 dakikalık bir konuşma yaptı. Konuşmada "Şemdinli'de ortaya çıkan olayın 2. Susurluk olduğu, halkın o günlerde gösterdiği tepkileri bu günde göstermesi gerektiği ve suçluların, Mehmet Açar'ın yargılanması gerektiğine" vurgu yapıldı. Bunun üzerine bizler Mücadele Birliği Platformu olarak; ortak iradenin tanınmaması, yapılan konuşmada ESP politikalarının propagandasının yapılması (Sanki yapılan toplantıda kendileri yokmuş gibi davrandığı) yani bizim Mücadele Birliği Platformu olarak arkasından kitlemizle duramayacağımız politik mesajlar vermesi üzerine kitlemizi alarak eylemden çekildik. Bu tavrımız üzerine ESP, Partizan ve DHP'den arkadaşlar yanımıza geldiler. Olayı değerlendirmek için bir sonraki güne bir toplantı alıp dağıldık. Bizler sonraki toplantıya bir açıklama almak üzere gittiğimizde ESP'nin Mücadele Birliği'nin üslubu nedeniyle toplantılara katılmayacağını ancak eylemlere devam edeceklerini bildirdiklerini öğrendik. Şimdi gelişmelere kısaca bir göz atalım: ESP o gün eylem anında kameraları görünce tüm birlikteliği unutup kendi politikalarının propagandasını yapıyor. Tabi bu tüm arkadaşlarımız bildiği gibi masumane, ağızdan kaçmış birkaç sözden ibaret değildi. Bizim eylemden çekilmemizi ve üslubumuzu eleştiren arkadaşın tepkisi "Yazık, yazık" oluyor. Biz de bu konuda kendisini ikaz edip bizimle konuşurken politik bir dil kullanması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyoruz. Toplantıda biz çekilme kararımızın tüm bir eylem takvimi için geçerli olduğunu söyledik. ESP'nin bu ortaklığı bozduğunu ve bu koşullar altında

devam etmeyeceğimizi söyledik. Bunun ardından Yunus Emre Derneği'de ESP'nin ciddiyetsiz olduğu yönündeki eleştirilerini yaparak eylemden çekileceklerini bildirdiler. Toplantının son halinde ise eylem bileşenleri ESP'nin bu eylem takviminden çıkarılmasına karar verdiler. Biz de böyle bir durumda bu ciddi hatayı yapan kurum olmadan devam edebileceğimizi söyledik. Yunus Emre Derneği'de böyle olursa eyleme devam edeceklerini bildirdi. Kararın ESP'li arkadaşlara bildirilmesi kararlaştırılarak görüşme son buldu.

23 Kasım Çarşamba: Kitle Cem Evinde toplandı. ESP'li arkadaşlar kararı yanlış bulduklarını fakat ortak iradeyi tanıyarak bu eyleme sadece destekçi olacaklarını, bildirerek eyleme katıldılar. Yürüyüş son durağa geldiğinde sonlandırıldı.

Perşembe günü basın metnini görüşmek üzere biraraya geldiğimizde toplantıya ESP de gelmişti. ESP eylem bileşenlerinin kararını yanlış bulduğunu ve bundan sonraki eylemlere "katılımcı" olacaklarını söyledi. Biz ise bu toplantıya basın metnini görüşmek üzere geldiğimizi, bizim içi son toplantıda alınan kararın esas olduğunu söyledik. Yaşana pratik ve politik sorunların ise eylem takviminin sonrasında alınacak geniş bir toplantı da tartışılması gerektiğini söyledik. Partizan ve DHP ise bir gün önce aldıkları kararı, yaptıkları onca eleştiriyi bir kenara koyarak ESP'nin eyleme katılımcı olmasını kabul ettiklerini bildirdiler. Bu şekilde "esneklik" adı altında aldıkları kararın altını boşaltmış oldular. DTP'liler ise son toplantıda alınan kararın sert bir karar olduğunu vurgu yaparak ESP'nin de şimdi ki toplantıya özeleştirel geldiğini belirterek katılmalarında bir sakınca olmadığını söylediler. Kendilerine göre alınan karar gözden geçirilebilirmiş ve politika pratik olaylar karşısında şekillenirmiş. Evet bizce de politika pratik olaylar karşısında yeniden şekillenebilir. Fakat burada yaşanan olayın üzerinden daha 1 gün bile geçmemişti. Böyle bir olay karşısında an be an politikaların bu kadar kolay değişmeyeceğini hatırlattık kendilerine. Aynı soruyu Partizan ve DHP'ye de sorduk. Bir gün içinde ne değişti de bu kadar, oy birliği ile alınmış bir kararı gözden geçirip 360 derece dönülebiliyor. Sorun bura-

da bizim ESP'ye olan tavrımız değildir. Çünkü bu siyasette karşı özel bir tavrımız yoktur. Bunu açıkça belirttik zaten. Biz bugüne kadar Gazi mahallesinde böyle bir pratik yaşanmadığını şimdi ortada bir tutarsızlık olduğunu ve bu tutarsızlığın giderilmesi gerektiğini söylüyoruz. Bugün bu hatayı yapanlar ilk toplantıya katılmayarak tanıdıklarını söyledikleri iradeyi hiçe saymış ve özelleştire verme gereğini duymamıştır. Ve kendileriyle ilgili kararın alınmasından sonraki toplantıya "Biz kararınızı yanlış buluyoruz ve bu eylemlere katılacağız" diye geldiklerinde neden orada bizim dışımızda bulunanların hiçbiri bu söyleme müdahale etmedi? ESP'li arkadaşlar kararı yanlış bulabilirler ve eylemlere katılımcı olma talebi ile gelebilirler fakat "katılacağız" diye bir dayatmayla gelemeyiz. Çünkü bu onların karar verebileceği bir şey değildir.

Ne diyelim oportünizmin en yalın en çıplak örneğine bu toplantı aracılığı ile bir kez daha tanık olmuş olduk. Bize uzunca bir süreden beri genel olarak sergilediğimiz pratik ve ideolojik politikalarımızdan

ötürü hep "sekte" olduğumuzu söyleyenler kendi tutarsızlıklarının üzerini örtmek için yapıyorlardı bunu. Bizimkisi sekte değil, bunun adı. Bunun adı devrimci tutarlılık. Biz böyle durumlarda karar almadan önce sorunu iyice tartışıp, anlaşarak net kararlar verilmesi gerektiğini düşünürüz. Şu durumdan anladığımız sizler toplantılarda rüzgar hangi yöne eserse rüzgar gülü misali o yöne doğru eğiliyorsunuz..

Son tahlilde biz leninistler kürt halkına yapılan bu saldırıları yapanın tüm kurumlarıyla devlet olduğunu biliyor ve bu bilinçle hareket ediyoruz. Bu sermaye düzeni alt üst etmeden kapitalist sistemi yıkmadan tüm bunları kökten yok etmemiz mümkün değildir. Militarizme ve militarist kurumlara karşı demokratik taleplerimiz olacaktır elbette ama tüm bu militarist güçleri yoketmenin yolunun faşist devleti ve tekeli kapitalizmi yıkmaktan geçtiğini bilerek öne süreceğiz bunları. Demokrasi mücadelesi ile devrim mücadelesinin en sıkı bağını kurarak yapacağız bunu. Aksi takdirde DGM örneğinden

yaşadığımız gibi sistem yerine başka bir şey koyabilir.

Biz bu politik bakış açısıyla hareket ediyoruz ve kitlelere de devrimin, ayaklanmaların o kadarda uzak olmadığını haykırıyoruz. Her an her yerde bir ayaklanma yaşanabiliyor. Son dönemde örneklerine sıkça rastladığımız gibi. Böylesi bir süreçte yaşananları "Susurluk" vb. adlandırmalarla açıklamaya çalışmak hedef şartmadan başka birşey olamaz. Kürt halkı yıllardır bu savaşı yaşıyor ve yaşayarak öğreniyor. Bu nedendir ki kürt halkının talepleri ortalama solun taleplerinden daha ileri noktadadır. Tüm bu geri politikalar Kürt halkının özgürlük mücadelesinin önüne geçemeyecektir. Tıpkı bugün olduğu gibi.

DİSA DİSA SERHILDAN BİJÎ AZADÎYA KÛRDİSTAN

YAŞASIN KÛRT-TÛRK HALKLARININ MÛCADELE BİRLİĞİ

Gazi Mahallesi
Mücadele Birliği Platformu

Kürt halkı yeni serhıldanlarla yine ayağa kalktı. Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne bomba konulmasının ardından, devlet gerçeği bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. JİTEM

elemanlarının iş üstüneyken Şemdinli halkı tarafından yakalanmasıyla açığa çıkan devlet örgütlenmesine karşı birçok yerde eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemlerden birçoğuna azgınca saldıran polis Murat Demir adlı bir Kürt gencini silahlı öldürdü, birçok insanı yaraladı ve gözaltına aldı.

Bizler de Şemdinli'den başlayan, Yüksekova ve başka birçok ile yayılan Kürt halkının serhıldanını selamlamak amacıyla Eskişehir'de bir meşaleli eylem gerçekleştirdik.

Mücadele Birliği Platformu, Yurtsever Gençlik, ESP, Gençlik Dernekleri, DPG, Ekim Gençliği, Halkevleri, SDP ve EHP tarafından organize edilen eylem 21 Kasım pazarı günü gerçekleşti.

Şehir merkezinde Adalar'ın çıkışında toplanan yaklaşık 200 kişi "Susurluk'tan Şemdinli'ye... Saldırıya karşı Sessiz Kalmayalım" pankartını açarak saat 18.30'da meşalelerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında sık sık "Şemdinli Halkı Yalnız Değildir", "Katil Devlet Hesap Verecek" "Yek, Du, Se Dısa Dısa Serhıldan, Dısa Dısa Berxwedan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarını attık. Yaklaşık yarım saat süren eylemin sonunda Migros'un önüne gelerek

ESKİŞEHİR'DEN ŞEMDİNLİ SERHILDANINI SELAMLADIK

basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasını okuyan DEHAP merkez ilçe başkanı Ayhan Tepe "...Mersin'de yapılan protesto gösterisine saldıran polis, Murat Demir adlı gencin ölümüne neden oldu. Defalarca haykırdık ve yine haykırıyoruz. Gözaltında kaybedilenlerin, işkencede katledilenlerin, sokak ortasında infaz edilenlerin diri diri yakılanların ve Şemdinli'de yaşanan olayların sorumlusu Susurluk'ta ortaya çıkan devlettir." diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

Şemdinli'de yaşanan olaylar Kürt halkının hiç de yabancı olmadığı olaylardır. Bu olaylar sürekli dillendirildiği gibi birkaç kişinin ya da bir çetenin icraatı değildir. Bu olayları organize eden devletin ta kendisidir. Bu devletin katliamcı bir politikasıdır. Ve biz biliyoruz ki Kürt halkına yönelik saldırılar bununla sınırlı kalmayacak. Katliamcı faşist devletin önümüzdeki dönemde artacak olan saldırılarına karşı hazırlıklı olmamız bir zorunluluktur. Kürt ve Türk halklarının faşist devlete karşı mücadele birliğini örmemiz her zamankinden daha acil bir görevdir.

FAŞİST DEVLETİ YIKACAĞIZ HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

Eskişehir
Mücadele Birliği Platformu

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

BES'ten 2006 Bütçesine Protesto Kocaeli

BES Kocaeli Şubesi, 28 Kasım günü TBMM'de görüşülen Maliye Bakanlığı bütçe görüşmelerini protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

Kocaeli Defterdarlığı önünde yapılan basın açıklamasında AKP Hükümeti'nin IMF, DB, AB gibi sermaye kurumlarının istekleri doğrultusunda bir ekonomik programı hedefine koyarak, kamu çalışanlarının iş güvencesini ortadan kaldıran; esnek ve kural dışı çalışma ve performansa göre ücret düzeni getiren ve pek çok kazanılmış hakkın tasfiyesini hedefleyen yasaları yürürlüğe sokmaya hazırlandığı söylediler.

İzmir

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İzmir Şubesi de 28 Kasım günü Konak Emekli Sandığı binası önünde yaptığı basın açıklamasıyla bütçe görüşmelerini protesto etti ve 3 yıllık esasa göre hazırlanan bütçenin IMF'ye, siyasilere ve rantiyeye güvence sağlayacağını belirterek, 2006 Bütçesi'nde vergi adaletsizliğinin devam edeceğini dile getirdiler. BES üyeleri ayrıca Ankara'ya yürüyen Eğitim-Sen üyelerine dönük saldırıyı da protesto ettiler.

Trabzon'da Çöp İmha Merkezine Köylü Baskını

Trabzon ve Rize Belediyeleri Katı Atık Birliği'nin (TRABRİKAB) aldığı kararla Trabzon Deliklitaş'da çöp imha ve çöp transfer merkez istasyonları kurulacak. Alınan bu karara karşı Trabzon Çamburnu halkı 21 Kasım günü istasyonların yapılacağı tesisleri basarak eylem yaptı.

Çamburnu halkı, bölgeyi kirletecek, ko-

ruma altında olan doğayı yok edecek bu projeye tepkilerini, tesisleri basarak ve pankartlarını asarak gösterdi. Çamburnu halkı alınan kararın yanlış olduğunu söyleyerek bu kararın bir an önce geri alınmasını istedi. Slogan ve dövizlerle yürüyen Çamburnu halkı, 1 kilometre yürüyüşten sonra eyleme son verdi

TÜPRAŞ İşçileri İş Bıraktı Aliğa

Petrol-İş Sendikası'na bağlı işçiler, Tüpraş Aliğa rafinerisinde işbaşı yapmadı.

23 Kasım günü saat 08.00-16.00 vardiyası için servislerle gelen 500 kadar işçi, Tüpraş'ın satışının iptali isteğiyle rafinerinin giriş kapısında toplandı. Yapılan basın açıklamasının ardından rafineride bugün dolmuş ve satış işlemlerinin gerçekleşmeyeceği bildirildi.

Yarımcı

TÜPRAŞ Yarımcı Rafinerisi çalışanları da, akaryakıt dolmuş ve satışını durdurarak, özelleştirme çalışmalarını protesto etti. TÜPRAŞ'ın özelleştirmesini protesto eden Yarımcı Rafinerisi çalışanları, saat 16.00'ya kadar dolmuş ve satış yapmayacak.

Batman

Koç Grubu'na satılan Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş. (TÜPRAŞ) Batman Rafinerisi'nde bugün hayat durdu. Türkiye Petrol Kimya Lastik İşçileri Sendikası'nın (PETROL-İŞ) düzenlediği iş bırakma eylemi nedeniyle, bugün rafineride satış ve üretimin yapılmayacağı belirtildi.

Huzur Çorap İşçileri Direnişte

Tekstil-Sen'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 5 Huzur Çorap işçisi, 22 Kasım günü İstanbul Beylikdüzü'nde bulunan fabrikasının önünde direnişe başladı.

Huzur Çorap önünde bir araya gelen işçiler, "Huzur Çorap işçisi yalnız değildir", "Kayıtdışı çalışmaya son", "Çorap işçileri birleşin, Tekstil-Sen'le güçlenin" yazılı dövizler açtılar. Patronun sendikal örgütlenmenin önüne geçmek için 15-16 Kasım tarihlerinde 6 işçiyi keyfi bir şekilde işte attığını söyleyen işçiler, Tekstil-Sen

olarak patronla görüşme isteklerinin kabul edilmediğini ifade ederek, patronun işyerine jandarma çağırarak işçilere gözdağı verdiğini belirtti

İran'da Tekstil İşçileri Kazandı

19 Kasım Cumartesi günü İran'ın kuzeyindeki Sanedec kentindeki Kürdistan Tekstil Fabrikası işçilerinin grevi başarıyla sonuçlandı.

Grev, yaklaşık iki ay önce 36 işçinin işten atılmasıyla başlamıştı. İşten atılan işçilerin geri işe alınması talebinin yanında işçilerin grev komitesince ileri sürülen talepler şunları içeriyordu:

1. Geçici sözleşmelere son; daimi sözleşmelerin uygulanması
2. İş derecelendirme şemalarının uygulanması ve her duruma ilişkin ücret farklılıklarının ödenmesi
3. Geçen aylar ve yıllardan ödenmemiş üretkenlik ödemelerinin ödenmesi
4. Geçen yıl yönetimde el konulan 18 milyon tomara varan işçi tasarruflarının işçi kooperatifi kredi fonuna iadesi
5. Düzenli sağlık kontrolleri ve hasta işçilerin tedavisi
6. İşyeri sağlığı ve güvenliğinin iyileştirilmesi; daha güvenli makineler, üretim alanında hava kirliliğinin, toz ve gürültünün azaltılması, hijyen koşullarının iyileştirilmesi.
7. Grev süresince ait ücretlerin ve yan ödemelerin ödenmesi

Varılan bir anlaşmayla yönetim yukarıdaki taleplerin hepsini karşılamaya yükümlü kılındı. 1 ay 27 gün süren grev gerek yerelde, özellikle de Şaho tekstil fabrikasından, gerekse ülke genelinde işçilerden büyük destek almıştı. Grev boyunca işçi temsilcileri güvenlik güçleri ve İstihbarat Bakanlığı'nca sürekli taciz ve tehdit edilmişti. İşçi temsilcisi Farşid Behestizad birçok kereler sorgulanmak için gözaltına alınmış ve vahşice dövülmüştü.

Ocak 2005'te de bu fabrikanın işçileri geniş çaplı yerel ve uluslararası emek desteği alan 16 günlük başarılı bir grev gerçekleştirmişti

Sendikal Engeller Sürüyor, Adana Balcalı Üniversite Hastanesinde İşçi Kıyımı!..

Üniversite hastanesinde yaklaşık iki aydır sendikal faaliyet yürüten DİSK'e bağlı

DEV SAĞLIK-İŞ'in örgütlenmesi engellenmeye çalışılıyor.

Dev Sağlık-İŞ'e üye oldukları gerekçeyle 5 personelin işine son verilmesi çalışanlar tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Üyelik çalışmalarının sürdüğü sırada gelen işten atma haberi, işçilerde üyelik seferberliğine yol açtı. Yarım saat içerisinde baş hekimliğin önünde yaklaşık 400 işçinin katılımıyla etkili bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Büyük bir öfkeyle "Sendikal Hakkımız Engellenemez" "İş Ekmek Yoksa Barışta Yok" "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarının atıldığı iş bırakma eyleminde TTB ve SES de Dev Sağlık İş'in yanında yer aldı.

Yaklaşık 100 e yakın hasta yakının da katıldığı eylem 1.12.2005 te saat 9'da tekrar buluşmak ve sendikaya üye olmak üzere sona erdi.

Kiev'de NATO Karşıtı Gösteri

Ukrayna'nın başkenti Kiev'deki Bağımsızlık Meydanı'nda 1 Aralık'ta yaklaşık 5 bin kişi, Ukrayna'nın NATO'ya girme çalışmalarını protesto etti. Meydan, ülkenin dört bir yanından gelen NATO karşıtları tarafından trafiğe kapatıldı. İlerici Sosyalist Parti (İSP) tarafından düzenlenen protesto gösterisinde konuşan parti lideri, polislin değişik kentlerden gelen yaklaşık 30 bin kişinin Kiev'e girmesine izin vermediğini söyledi. Emekçiler, Ukrayna'nın NATO gibi bloklara üye olmasını engelleyen egemenlik deklarasyonunu 14 yıl önce imzaladığını vurgulayarak, "Ukrayna halkının, sadece yüzde 2,5'u, NATO'ya girme kararını destekliyor. Gerisi NATO'ya karşı" dediler. Başkent Kiev'de kitlesel protestolara neden olan Ukrayna'nın NATO üyeliği konusu, önceki gün Ukrayna Meclisi gündemine gelmişti

Çiftçilerden Protesto Eylemi

İspanya'nın Mallorca Adası'nda çiftçiler gösteri düzenledi. Mallorca Adası'nda düzenlenen ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın da katıldığı Medeniyetler İttifakı toplantısı sırasında, çiftçiler, artan mazot fiyatlarını protesto için eylem yaptı. Toplantının yapıldığı otelin yanına 30 kadar traktörle gelen çiftçiler, hükümet aleyhine sloganlar attı

İtalya'da Milyonların Grevi

İtalya'da kamu işçileri, hükümetin önerdiği bütçe tasarısına karşı greve çıktılar. 25 Kasım günü gerçekleştirilen grev, en çok toplu taşımacılığı etkiledi. Hiçbir tren sefere çıkmazken, havaalanlarında da uzun rötörler yaşandı. Havayolu şirketi Alitalia, 200'den fazla seferini iptal etmek zorunda kaldı. Otobüslerin çalışmaması nedeniyle işyerlerine ulaş-

bilmek saatleri bulan gecikmelerle gerçekleşti.

Kamu binaları gün boyunca kapalı kalırken, hastanelerde sadece acil vakalara bakıldı. Bankalar ve posta merkezleri de grevden etkilendi.

Starbucks'da İlk Grev

ABD'li hazır kahve zinciri Starbucks'un Yeni Zelanda'daki şubelerinin 10'unda grev ilan edildi. Sendikalaşma ve ücret artışı talepleriyle greve çıkan işçiler, 1970'de kurulan ABD'li tekelin bünyesinde ilk grevi gerçekleştirmiş oldu.

Starbucks çalışanları sözcüsü Simon Oosterman, "Düşük maaş, aşırı mesai ve özlük haklarının yokluğu, Auckland Starbucks mağazalarındaki işçilerin dayanışma duygularını artırdı. Bir mağazada başlayan grev, iki gün içerisinde tüm kente yayıldı ve 10 şubede grev ilan edildi" diye konuştu. Oosterman, "Starbucks çalışanları, sadece kendileri için değil, kentte bulunan fast-food mağazalarında çalışan tüm işçiler için de endişe duyuyor. Bu yüzden maaş artışları ile ilgili bir kampanya başlattık ve geçtiğimiz günlerde Starbucks çalışanlarından oluşan 10 kişilik bir işçi komitesi Kentucky Fried Chicken, Pizza Hut ve McDonald's mağazalarını ziyaret etti" dedi.

Starbucks çalışanlarının, talepleri kabul edilinceye değin direneceğini vurgulayan Oosterman, "Ne zaman ki Starbucks yönetimi, işçilerin durumunu anlar ve koşulları düzeltir, işte o an grev biter" ifadelerini kullandı.

Dünyanın 11 ülkesinde toplam 184 mağazası bulunan Starbucks'ın, Türkiye'de de şubeleri bulunuyor.

Fransa'da Demiryolu Grevi

Fransa'da hükümetin özelleştirme programına karşı çıkan demiryolu işçilerinin başlattığı grev nedeniyle 22 Kasım günü ulaşım ülke genelinde felce uğradı. Grev dolayısıyla ülke genelinde tren seferlerinin sadece üçte biri yapılabildi. Eylem nedeniyle büyük kentlerdeki otoyol girişlerinde de uzun araç kuyrukları oluştu. Grevin, Fransa'nın diğer ülkelerle demiryolu ulaşımını da etkilediği belirtiliyor. Kentlerdeki banliyö trenlerinin de çalışmaması sonucu, kent içi trafiğinde önemli sorunlar yaşandı. Demiryolu işçileri, bu yıl daha önce 5 kez greve gitmişti.

ABD'nin İşkence Okulu Lanetlendi

ABD'nin Georgia eyaletinde, Latin Amerikalı asker ve polisleri işkenceci ve

katliamcı olarak yetiştiren Amerikalılar Okulu (SOA) protesto edildi. Her yıl yapılan eyleme, 20 Kasım günü de 20 bin Amerikalı katıldı. Protestocular; ABD ordusuna bağlı SOA'yı geçen 50 yıl boyunca başta Guatemala, Kolombiya ve Şili olmak üzere Latin Amerika'da gerçekleştirilen kontrgerilla saldırıları, katliamlar ve işkencelerden dolayı sorumlu tutuyorlar.

ABD'nin dört bir yanından gelen eylemciler, halen başka bir isim altında faaliyette olan SOA'nın kapatılmasını talep etti.

İşgaller de Protesto Edildi

"SOA kapatılsın!", "Katiller bulunsun", "Adalet nerede?", "Barış istiyoruz" sloganlarının atıldığı ve pankartların taşındığı eylemde, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik müdahaleleri de protesto edildi. Eylem, Filistin'e Destek, Kadın Hakları Savunma Grubu ve Organik Tarıma destek gibi birçok ABD'li sendika, kitle örgütü ve insan hakları kuruluşu tarafından desteklendi

Filistinli Öğrenciler Eylem Yaptı

Filistinli öğrenci ve öğretmenler, İsrail askerlerinin okula giden çocukları aramasını protesto için eylem yaptılar. İsrail askerlerinin kontrol noktalarından geçen okul çocuklarının çantalarını aradığı, üstlerindeki giysiyi de arama amaçlı kaldırdığı belirtildi.

Filistinli çocukların normal şekilde okula gidebilme talebiyle düzenlenen eylem, yaklaşık 200 öğrenci ve 10 kadar öğretmenle okul saati 07:00'de, İsrail askeri kontrol noktasında başladı

Çocuklar, eylemde, "Eğitim hakkımız var, okula gitme hakkımız var. Okula gitmek istiyoruz" yazılı dövizler Yaser Arafat'ın resimlerini taşıdı

İsrail askerleri kontrol noktasını aşmaya çalışan bazı öğrencilere karşı göz yaşartıcı gaz kullandı. İsrail, eylemcileri taş ve molotokkokteyli atmakla suçladı

Filistin Eğitim Bakanı Muhammed Kavasme, çocukların her sabah kontrol noktalarında kötü hava koşullarında bekletildiğini ve sürekli okullarına geç kaldıklarını söyledi.

Filistin

ANTEP'TE İŞÇİ VE SANAT ETKİNLİĞİ

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 27 Kasım Pazar günü "İşçi ve Sanat" konulu bir etkinlik düzenlendi. İşç-emekçilerin sanatının ve işçilerin sanat alanındaki etkilerinin gündeme taşındığı etkinliğe birkaç gün öncesinde Mersin'de polis tarafından öldürülen Murat Demir nezdinde, ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşıçıları için saygı duruşuyla başlandı. İşçilerin sanatsal üretimlere ve kendi kültürlerini yansıtan sanata dâhil olabilmelerinin gerekliliğini anlatan açılış konuşmasının sonra bir fabrikada torna işçisi olarak çalışan ve çocukluğundan beri yazdığı şiirler arasından bir kitap çıkaran Kazım Demir, bir işçi olarak sanatsal konulara bakış açısını ve bu ilk kitabının doğuş hikâyesini anlattı.

Kazım Demir, öncesinde birkaç kez ziyaret etmiş olduğu Ayışığı Sanat Merkezi'nin emekçileriyle sohbet ederken yazdığı şiirlerden bahsetmiş ve kendisine gelen kitap çıkarma önerisini benimsemişti. Sonrasında ise şiirler seçilmiş, dizilmiş ayrıca Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi tarafından kapak resmi yapılmış ve "Kırpikleri Islak Gri" isimli şiir kitabı doğmuştu.

İşçi-şair'in okuduğu şiiriyle konuşmasını tamamlamasının ardından küçük kızı da gür bir sesle okuduğu şiirle izleyenlerin sempatisini kazandı.

Konuşmaların ardından sahne alan Ayışığı Şiir Grubu önce Kazım Demir'in daha sonra da işçi ve emekçilerin sesi olmuş ölümsüz şairler Ahmet Arif, Nazım Hikmet ve Hasan Hüseyin Korkmazgil'in şiirleriyle, sömürülenlerin yaşamını salondaki insanlara taşıdılar. Şiirler okunduğu sırada bazı izleyicilerin gözlerinin dolması o duyguların ne kadar etkili anlatıldığının göstergesi oldu.

Şiirlerden hemen sonra Denize Ezgi Müzik Grubu aldı sahneyi. Dinletiyeye 4 dilde okudukları Çav Bella marşıyla başlayan Denize Ezgi üretimlerini izleyenlere sunarken

büyük beğeni topladı. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıflarını birlikte mücadeleye çağıran Haydi Gel parçasıyla süren etkinlikte, Ayışığı Sanat Merkezi adını veren Aysun Bozdoğan için yazılmış olan Ay Gülüm, Denizlerin katledilişini anlatan Şarkışla ve devrimci tutsak Ergül Çiçekler'in şiirinden beselenmiş Savrul Rüzgâr şarkılarıyla devam eden dinleti, 12 Eylül faşizmi tarafından 13 Mart 1982'de öldürülen, Türkiye'nin idam edilen ilk Komünist işçileri Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ı anlatan Komsomol Marşı hep bir ağızdan, ayakta ve yumruklar havada söylenerek bittirildi.

Etkinliğin sonunda işçi-şair okuyucularının kitaplarını imzalarken onların önerilerini almayı da ihmal etmedi.

Yaklaşık 80 kişilik katılım nedeniyle yetersiz kalan salondan ayrılrken katılımcıların doldurduğu "Görüş ve Eleştiri Defteri" övgülerle donatılmıştı.

Etkinlik çıkışında ise sanat merkezinden ayrılan insanlara kimlik sorma, adres ve telefon bilgisi isteme ve tehdit ederek korkutma şeklinde baskı oluşturmaya çalışan, ayrıca sanat merkezinden ayrılan 5 genci kimlik tespiti bahanesi ile gözaltına alan sivil polisler devrimci sanattan ne kadar korktuklarını ve halkın aydınlanmasına karşı olduklarını bir kez daha belli etmiş oldular.

Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri ise yaptıkları açıklamada sanat alanında çalışmalarını kararlılıkla sürdüreceklerini ve halkın aydınlanması için işçi sınıfının kültürünü ve sanatını üretmeye devam edeceklerini söylediler.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA

Antep
Ayışığı Sanat Merkezi

ANTEP GEB-DER AÇILIYOR

Ezilen, sömürülen, en ağır koşullarda çalışmaya mahkûm edilerek aç bırakılan ve günü geldiğinde de çok kolay bir şekilde işsizler ordusunun bir neferi haline getirilen işçi ve emekçi gençliğe merhaba.

Yüzüne üniversite kapıları kapanan, eşitsiz şartlarda, ezberci eğitim-öğrenim gören liseli gençliğe merhaba.

Bin bir zorluklarla bir üniversiteye kapağı atan, ama orada da anti-demokra-

tik, baskıcı uygulamalarla karşılaşan ve har(a)ç ödeyerek okumaya çalışan üniversite gençliğine merhaba.

Baskı, işkence, katliamla yok sayılan anadilini özgürce konuşamayan, açlığa ve sefalete terkedilmiş Kürt gençliğine merhaba.

Devrim mücadelesinde önemli bir yeri olan gençlik kapitalist sistem tarafından büyük bir kuşatma altında. Yozlaşmanın, banecilliğin, bencilliğin ve çeteleşmenin önünü açan devlet, gençliği bu şekilde çürüterek egemenliğini pekiştirmek istiyor.

Bizler de gençliğe yönelik bu saldırılardan korunacağı bir kalkanını Antep'te açıyoruz.

Gençliğin korunma kalkanı olmasının yanı sıra, Antep gençliğini sınıfsız, sömürsüz özgür bir dünya kurma mücadelesine katma misyonunu da yerine getirecek olan GEB-DER, önümüzdeki günlerde kitlesiyle buluşacak.

Bütün işçi, emekçi, öğrenci gençliği, Kürt gençleri Genç Emekçiler Birliği altında örgütlenmeye ve işçi sınıfının sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesine davet ediyoruz.

GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!

Antep GEB-DER

İKİTELLİ'DE "YENİDEN MERHABA"

Merhaba Y.E.Mücadele Birliği Okurları

Biz İkitelli Ekin Sanat Merkezi olarak üç seneyi aşkın bir süredir sistemin işçi-emekçi halkı yozlaştırma politikalarına karşı mücadelemizi sanat cephesinden yürütmeye devam ediyoruz. Hepinizin de bildiği gibi devlet, özellikle 1980'den sonra devrimin öncüsü olan işçi-emekçilerin bilinçsizleşmesi, apolitikleşmesi ve örgütsüzleşmesi için baskı-zor aygıtlarını kullanmasının yanı sıra, kültürel anlamda yozlaşmaları ve insani değerlerini kaybetmeleri için türlü politikalar üretiyor. Bu çürümeye mahkûm olan sistemin ancak zor yoluyla yıkılacağını, bu zoru, devrimci işçilerin gerçekleştireceği bilincinde olan devlet, özellikle işçi-emekçi semtlerinde uyuşturucu, fuhuş ve alkolü yaygınlaştırarak halkı devrimden, devrimcilerden uzaklaştırmaya çalışıyor. Ancak bütün bunlara rağmen halkın, televizyonları her açıklarında "televolelerde" gösterilen tozpembe yaşamla kendi yaşamı arasındaki o büyük uçurumu görmesi bile, bu sisteme kin duymalarına yetiyor. Her zaman dediğimiz gibi, kapitalist sistemin insanlık için hiçbir şey üretmemesi, aksine var olanı tüketmesi nedeniyle halkla olan bağlarımız daha da pekiyor.

Kısa bir aradan sonra yeni yerimizde,

çalışmalarımızla tekrar işçi ve emekçilerleliyiz. 20 Kasım Pazar günü yaptığımız "Yeniden Merhaba" etkinliğimizle, çalışmalarımızı başlattık. Etkinliğimize ilk önce, Ekin Sanat Merkezi'nin tarihini anlatan bir slayt gösterimiyle başladık. Ardından, İkitelli Ekin Sanat Merkezi Şiir Grubu'nun şiir dinletisiyle; Grup Emeğe Ezgi'nin yapmış olduğu bestelediğiyle, İkitelli'de Kürtçe müzik yapan gruplarla ve Kürtçe tiyatro gösterimiyle devam ettik. Daha sonra, etkinliğimize gelen insanlarla sohbet ettik. Sohbetimizde, İkitelli'nin son süreçte yaşadığı sorunları, kültürel yozlaşmayı ve buna karşı neler yapılabileceği üzerine konuştuk, öneriler dinledik ve çözümler bulmaya çalıştık.

Yeni süreçte başlatacağımız; Gitar, Bağlama, Tiyatro, Halkoyunları, Felsefe ve Kürtçe Dili, atölye çalışmalarımızla, kültürel yozlaşmaya ve çürümeye karşı kültürel ve sanatsal çalışmalarımıza tüm İkitelli halkını davet ediyoruz. Gelin hep birlikte üretelim.

**KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR
KAPİTALİZMİ ÖLDÜRELİM!**

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

**İkitelli Ekin Sanat Merkezi
Emekçileri**

YÖK'Ü VE ONUN DÜZENİNİ DAĞITACAĞIZ

12 Eylül 1980, bu tarih birçoğumuzun aklında hemen hemen aynı şeyi uyandırmaktadır. Yaşadıkları topluma karşı duyarlı ve sorumlu olan herkesin yeteneğini göre çalışıp ihtiyacını toplumdaki karşılayabileceği bir dünya kurmak isteyen insanların katledildiği ve bu duyarlılığa ve sorumluluk bilincine sahip insanların bir daha etkin hale gelememesi için faşizmin kurumsallaştırıldığı tarihtir. YÖK işte bu kurumlardan biridir. İktidarın üniversite koludur.

YÖK'le birlikte yetişen gençliğin amaçları ortada: Herkes gibi üniversiteye gitmek. Mezun olmak. Bir işe girmek, evlenmek ve bir aile kurmak. Kısa bir süre sonra bu amaçların aslında bizlere ait olmadığını; ailemizin, toplumun kısaca söylemek gerekirse sistemin istekleri olduğunu görürüz. Bunu anlamak bizim için daha büyük bir yalnızlık ve boşluğun doğmasına neden

olur. Ve ardından sorular belirir... Biz kimiz? Başka insanların beklentilerini yansıtan aynalar topluluğu muyuz?

Elbette değiliz. Olmadığımızı biliyoruz. Böyle olmadığımızı da göstermenin yegâne yolu, bizi böyle yapmaya çalışanlara karşı isyan etmektir. Onların ortaya koyduğundan farklı, başka türlü bir yaşam tarzı olduğunu ortaya koymak ve onun için mücadele etmektir.

İşte bunun için 7 Kasım'da Kızılay Meydanı'ndaydım. Bundan tam 24 yıl önce kurulan YÖK'e ve onu kuran düzene karşı mücadele için.

Bizler YÖK'e ve onun düzenine karşıyız. İnsanın insanlaşmasını sağlayacak bir toplumsal düzenin var olduğunu biliyor ve onu istiyoruz. Ama biliyoruz ki, var olan düzenden beslenenler buna karşı direniyorlar. İşte bundan dolayıdır ki bu düzen tüm kurumlarıyla birlikte dağıtılmalı, havaya uçurulmalıdır. Bu düzenin nasıl havaya uçurulacağını pratiğimizle daha geniş kitlelere göstermeliyiz. Kızılay eylemi bu yüzden anlamlıdır. Öğreticidir.

İzmir'den Bir DÖB'lü

**ANTEP
AYIŞIĞI
SANAT MERKEZİ**

EMEĞİ HALKLAR BULUŞUYOR

Program

- Hemê Hacı
- Grup Emêge Ezgi
- Tiyatro
- İkitelli Ekin Sanat
- Şiir Grubu
- Slayt Gösterimi

**TARİH : 10 Aralık Cts.
SAAT : 19:00-23:00
ADRES : Yıldırım Düşün Salonu
Bayramtepe-Meydanı**

**İKİTELLİ
EKİN SANAT
MERKEZİ**

**TAKSİM
AYIŞIĞI
SANAT MERKEZİ**

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

19 ARALIK KATLIAMINI

UNUTTURMAYACAGIZ

